

ת"פ 38876/10/14 - מדינת ישראל נגד פאדי בושנאק

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 38876-10-14 מדינת ישראל נ' בושנאק

בפני כב' השופטת דיאנה סלע

המאשימה מדינת ישראל

נגד -

הנאשם פאדי בושנאק

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו ניסיון שוד בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיפים 402(ב)+25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

תמצית העובדות המפורטות בכתב האישום:

ביום 5/10/14 בסמוך לשעה 21:40 (להלן: מועד האירוע), נכנס הנאשם כשהוא רעול פנים למשרד בתחנת הדלק "סונול", המצויה בכניסה לכפר מנדא (להלן: המשרד והתחנה, בהתאמה), בו שהה אותה עת המתדלק עלי עבד אל חלים (להלן: המתלונן). הנאשם תפס את המתלונן בחולצתו, דרש ממנו מספר פעמים בצעקות, למסור לו את כל הכסף שיש ברשותו, דחף אותו בכוח, והטיח את גופו בארון, המצוי בחלקו הפנימי של המשרד, כשהמתלונן מנסה להתנגד למעשיו של הנאשם ולהזיז את הנאשם ממנו. המתלונן שחשש מפני הנאשם החל לצעוק "גנב גנב", הדף אותו לכיוון דלת המשרד, והנאשם ברח מן המקום.

המאשימה מייחסת לנאשם ניסיון לשוד.

2. תגובת הנאשם לכתב האישום, וצמצום יריעת המחלוקת בסיכומים.

א. בתשובתו הראשונה לאישום מיום 5/11/14, השיב עו"ד עדנאן בשמו כי הנאשם לא היה במקום, אך לא זכר ולא ידע לפרט היכן היה משנעצר כעבור יומיים. "אנחנו מדברים על מי שסובל מהפרעה נפשית ומוכר למערכת הפסיכיאטרית. קשה לבוא אליו בטענות לגבי כושר הזכרון שלו מבחינת איפה היה ומתי היה. האירוע המיוחס לו ב- 5/10 וב- 6/10 הוא היה כבר במזרה, שם ביקשו אחיו לאשפז אותו אבל הוא סירב". (עמ' 3 לפרוט', ש' 22-24).

ב. ביום 26/1/15, לאחר שיצוגו הוחלף, טענה הסנגורית שמונתה לו כי הנאשם כופר וטוען טענת אליבי, כי היה בביתו, אך לא נמסרו פרטים לגבי הנוכחים עמו. דהיינו, גם בשלב זה נמנע הנאשם מלמסור גרסה פוזיטיבית לגבי טענת אליבי העומדת לו. (עמ' 17 לפרוט').

ג. ביום 11/2/15, ניתנה תשובה מתוקנת לכתב האישום, לפיה הנאשם כופר במיוחס לו וטוען טענת אליבי. לשיטתו, בכל שעות הערב בו התרחש האירוע, שהה במחיצת בני משפחתו בביתו, ביניהם הוריו ואחיו, אשר

דיברו אתו על מצבו באותה תקופה, וניסו לשכנע אותו להיבדק בבית חולים ולקבל טיפול, עד שלבסוף הוא הסכים לבדיקה. משהסכים להיבדק, נסעו אתו שניים מאחיו לבית החולים "מזרע" (להלן: בית החולים), שם המתינו זמן ממושך לבואו של הרופא התורן, שערך לנאשם בדיקה שהחלה בשעה חצות ורבע בערך, כלומר, ביום 6/10/14 בשעה 00:14. בהתחשב בעובדה שהנסיעה לבית החולים ארכה 30-40 דקות, נטען כי במועד האירוע היה הנאשם במחיצת אחיו מוסטפה ובאסל, בביתו או בדרכו לבית החולים, ולא ביצע את המעשים הנטענים בכתב האישום. לטענת ההגנה, מדובר באדם אחר, שזהותו הוחלפה בכוונת מכון עם זהותו שלו, בידי חוקרי המשטרה (עמ' 19 לפרוט').

ד. ההגנה אינה חולקת עוד על כך שביום 5/10/14 בסמוך לשעה 21:35, נעשה ניסיון שוד בתחנה, באופן שרעול פנים נכנס למשרד, ודרש מהמתלונן כסף, תוך שימוש באלימות, אך המתלונן הבריחו מהמקום. רעול הפנים שמת מרגליו את נעלי האצבע שנעל (להלן: הכפכפים), ואלה נתפסו לאחר מכן בידי המשטרה. עוד אין חולק כי בזמן האירוע, הזדמנו לתחנה שניים מתושבי כפר מנדא, בילאל חושאן ויאמן זידאן (להלן: בילאל ויאמן, וביחד: השניים), המכירים את הנאשם. השניים רדפו אחרי הנאשם והשיגוהו, אך הוא נמלט מהם.

3. גדר המחלוקת

בהעדר מחלוקת על עצם נסיון השוד במועד האירוע, נותרו לדיון השאלות הבאות:

א. האם ביצע הנאשם נסיון לשוד במועד האירוע?

ב. טענת האליבי של הנאשם.

ג. היקף האלימות שהופעל נגד המתלונן. האם אכן מגיעה אותה אלימות עד כדי נסיבות מחמירות כנדרש על פי סעיף 402(ב) לחוק - וכפי שגרסה המאשימה, או שמא עסקין בניסיון שוד בנסיבות המגבשות עבירה אך לפי סעיף 402(א) לחוק, כפי שגורסת ההגנה.

ד. מחדלי חקירה.

4. ראיות הצדדים

המאשימה העידה את המתלונן, את בילאל חושאן, את יאמן זידאן, ואת אנשי המשטרה שהיו מעורבים בחקירת הפרשה.

ההגנה העידה את הנאשם, את אחיו מוסטפה, באסל ועבד, ואת ד"ר קויפמן, אשר בדק את הנאשם בבית חולים מזרע.

5. השתלשלות העניינים בפרשה

א. השוטרים הגיעו לתחנה בעקבות הודעה על לחצן מצוקה. ביום 5/10/14 ערך רס"ב יחזקאל חיים (להלן: חיים) דו"ח פעולה (ת/6) לפיו, בעקבות הודעה על לחצן מצוקה בתחנה הגיעו השוטרים לתחנה ופגשו במקום את המתדלק, המתלונן, אשר סיפר לו כי עת היה במשרד, נכנס אליו "**בחור לבוש חולצה לבנה, כפכפי אצבע וכובע גרב שחור על ראשו ופניו, באופן שלא ניתן לזהותו**", אחז בו בחולצתו, ואמר לו בערבית לתת

לו את הכסף. הבחור "לא איים עליו באמצעות חפץ או כלי ולא תקף אותו והמתדלק הצליח לדחוף אותו מחוץ למשרד", ואז הגיעו לרחבת התחנה אנשים שלא הכיר והחלו יחד אתו לרדוף אחרי הבחור, "שהשליך תוך כדי ריצה את כפכפיו ליד עמדת התדלוק, והמשיך בריצה יחף לכיוון כללי קסטל בכניסה לכפר". (אין חולק כי הקסטל הוא מבנה של מרכז מסחרי הסמוך לתחנה, ונמצא מעברו השני של כביש, המפריד ביניהם -ת/31א).

השוטרים ביצעו סריקות אך איש לא הכיר את רעול הפנים. השוטרים תפסו את הכפכפים, בדקו במצלמות של התחנה, ראו צילומים של האירוע, כפי שתיאר המתדלק, וביקשו ממנהל התחנה להורידם לדיסק (ת/6).

ב. שוטר הסיור מועטז טנוס מסר באותו יום (14/10/14) הודעה בפני החוקר ג'ורג' נחלה (להלן: ג'ורג' או נחלה), לפיה במועד האירוע (5/10/14 סמוך לשעה 21:30) הגיע עם חיים לתחנה, שם הצביע בפניהם המתלונן על כפכף שהיה מונח ברחבה של התחנה ליד המשאבות, ואמר כי הוא שייך לרעול הפנים שניסה לשדוד אותו, תפס אותו מחולצתו ודרש ממנו את הכסף שיש לו. המתלונן התחיל לצעוק, דחף אותו החוצה ורעול הפנים ברח. הוא תאר אותו כבחור רזה בגובה של כמטר שבעים, שהיה לבוש חולצה לבנה. לדבריו, תפס חיים את הכפכף.

ג. ביום 14/10/14 ערך חיים זכרון דברים על תפיסת הכפכפים ביום האירוע באמצעות שקית ניילון ועט, ושליחתם לבדיקה, אך אין חולק כי חומר הדנ"א שנמצא עליהם לא הספיק לקביעת ממצאים עובדתיים (ת/10; עמ' 100-101 לפרוט'). אין חולק כי מהנאשם נלקחה דגימת דנ"א על ידי רס"ב לב יופה, אשר היה מעורב בחקירת התיק, ושימש גם טוען מעצרים של תחנת משגב (להלן: יופה) (ת/23).

ד. המתלונן לא זיהה את רעול הפנים, אך בעקבות מידע מודיעיני הגיעו השוטרים אל הנאשם ביום 7/10/14, גבו את הודעתו, ולאחר שהכחיש כל קשר לאירוע, ללא טענת אליבי, עצרו אותו. (ת/2; ת/4).

ה. למחרת, הגיעו השוטרים אל בילאל, אשר מסר הודעה כי רדף עם חבר אחרי רעול הפנים, וסיפר כי לאחר שהסיר את הרעלה מפניו, התברר לו כי מדובר בנאשם, כפי שיפורט לעיל. בילאל מסר מספר הודעות, ולאחר שקיבל את הסכמתו של יאמן, סיפר כי חבר שרדף עמו אחר הנאשם היה יאמן מהכפר.

ו. בדיון בהארכת מעצרו ביום 10/10/14, נשאל נציג המשטרה אם טענת אליבי שהעלה הנאשם נבדקה, וכי היה בביתו עם הוריו ואחיו. דא עקא, שבחקירה נוספת של הנאשם מיום 15/10/14 שתק הנאשם, לא העלה הנאשם טענת אליבי, והפנה את החוקרים לעורך דינו.

נסיבות האירוע - זהותו של רעול הפנים

ראיות המאשימה

גרסתו של המתלונן

6.

א. המתלונן העיד כי בין 21:20 - 22:00 עת היה לבדו במשרד התחנה, נכנס אדם ואמר לו בערבית "תן את כל הכסף שיש לך". לפני שהמתלונן החל לדבר, תקף אותו רעול הפנים, תפס אותו בדשי חולצתו ודחף אותו

לכונן הארון. הם החלו לדחוף אחד את השני, והמתלונן הוציא אותו החוצה. המתלונן רצה לברוח "רחוק לכיוון הרחוב, והוא רצה לברוח לכיוון החנות. באו שניים במכונית והתחילו לרדוף אחריו". המתלונן לא הצליח לזהות את האיש כי היה "רעול פנים", וכיסוי הראש שלו היה בצבע שחור, אבל היה לו מבטא של תושב כפר מנדא. הוא לבש חולצה לבנה, עליה "יתכן שהיה ציור אדום", ונעל נעלי בית, אשר המשטרה לקחה בהמשך. המתלונן לא ראה את פניו בשום שלב של האירוע, ולא הכיר את האנשים שרדפו אחריו. רעול הפנים נס לכיוון חנות, ונכנס מתחת למחסן סגור, מכניסה המוכרת רק לתושבי כפר מנדא. הוא לא הכיר את שני האנשים שרדפו אחרי רעול הפנים, אבל לאחר האירוע הגיעו אליו, וביקשו את פרטיו של מנהל התחנה, כאשר אחד מהם אמר לו "נשברה לי האצבע, אנחנו רוצים את הביטוח". לדבריו, הם אמרו לו שרדפו אחרי השודד, אבל הוא ברח מהם, וכי האצבע נשברה בעת המרדף. הוא לא זכר אם פרטיהם של השניים נודעו לו מהם, או מאנשים אחרים לאחר האירוע, וסיפר כי אחרי האירוע היה "בהלם, ועדיין הייתי מפוחד". (עמ' 24 לפרוט', ש' 1 - עמ' 26, ש' 8; עמ' 27, ש' 13 - עמ' 29, ש' 16; עמ' 30, ש' 8-11; ש' 30 - עמ' 31, ש' 3; עמ' 32, ש' 15-8). {יצוין כי קיים פער מסוים בין העמודים בתיק האלקטרוני ובתיק הנייר, וכי האזכורים נובעים משניהם. כל אימת שנכתב מספר עמוד ושורות, מתייחס הכתוב לפרוטוקול הדיון, אלא אם נכתב אחרת}.

ב. החוקר נחלה ערך שחזור של האירוע באמצעות המתלונן ויאמן. המתלונן תיאר כיצד נמלט רעול הפנים, היכן נפלו כפכפיו ועוד. (ת/35א; דיסק ת/35).

ג. סרטון מצלמות האבטחה (ת/11א), מלמד כי בשעה 21:35:25 נכנס רעול פנים למשרד התחנה, דחף את המתלונן, עד שגבו של האחרון הוטח בארון. המתלונן דחף את רעול הפנים חזרה, הם אחזו זה בזה בכח, עד אשר הצליח המתלונן להוציאו החוצה מהמשרד, מתיישב עם גרסת המתלונן, כי רעול הפנים דחף אותו לכיוון הארון, וכי הוא הצליח לדחוף אותו החוצה.

נוכח צמצום יריעת המחלוקת, אין עוד חולק בדבר קרות האירוע, כפי שנראה במצלמות האבטחה, וכי השניים שרדפו אחרי העברייני היו בילאל ויאמן.

7.

גרסת הנאשם במשטרה

א. הנאשם מסר שתי הודעות באזהרה במשטרה, אותן גבה החוקר נחלה, הראשונה ביום מעצרו 07/10/14 (ת/4), והשניה ביום 15/10/14, בעודו עצור, חקירה שבוצעה בנוכחות החוקר ואיל פארס, אשר אף הקליד אותה (להלן: ואיל; ת/5).

בהודעתו הראשונה אחרי שהתייעץ עם אחיו - עו"ד מוסטפה בושנאק, בהתייחסו לחשד המיוחס לו - נסיון לשוד - השיב "אני לא יודע אני לא הייתי שם" (ת/4, ש' 5), "אני נשאר בבית ואם אני יוצא אני יוצא לשכונה, אני לא הולך לשום מקום". לשאלה היכן היה ביום ראשון 5/10/14 מהבוקר עד חצות, השיב "אני לא יודע אני לא זוכר, אני שוכח הכל". (ת/4, עמ' 2). הוא אישר כי הוא נוטל תרופות באופן קבוע, אמר כי הוא מטופל בכדורים פסיכיאטריים, כי היה בבתי חולים מזרע ושער מנשה. לדבריו, היה שם אף לפני שלושה ארבעה ימים עם אחיו העורך דין, אשר רצה להשאירו שם, אך הוא לא הסכים. בהמשך, משנטען בפניו כי ביצע את העבירה המיוחסת לו, הכחיש את עובדותיה. החוקר חזר וביקש ממנו לספר היכן היה באומרו כי הדבר לא קרה מזמן, והנאשם השיב "אני הייתי בבית יכול להיות שאני הייתי בשכונה או בכפר", אך דחה את האפשרות כי הגיע לתחנת הדלק. הוא עמד על כך כי הוא יוצא מהבית עם נעליים ולא עם כפכפים, אמר כי אין לי סכסוכים עם אף

אחד בכפר, ולא רב עם אף אחד ביום האירוע וכשנשאל על הפצעים במצחו ומתחת לעינו השמאלית, השיב כי הפצע על המצח נגרם מ"**פצע שאני שיחקתי בו ולכן הוא נראה כך**", וגם הפצע מתחת לעיני הוא "**פצע שהיה לי**", בדחותו את טענת החוקר, כי כאשר ברח מתחנת הדלק, רדפו אחריו אנשים שתפסוהו ואף הכו אותו. (ת/4, עמ' 3).

על אף האמור לעיל, לשאלה מה יגיד אם יתגלה DNA שלו בתחנה, והוסבר לו כי לכל אדם יש DNA משלו, שאל, מוטרד, "**בתוך התחנה?**". משהשיב נחלה בחיוב, אמר הנאשם "**כל הכפר שלנו נכנס לתחנה ג'ורג'.** **אני לא הייתי, לא הייתי באותו יום לא עשיתי שוד, אבל כל הכפר נכנס לתחנה.**" בהמשך כאשר אמר לו החוקר "**לא מתווכח אתך על זה**", השיב הנאשם "**זהו נגמר**", ומששאלו החוקר מה נגמר, השיב הנאשם "**אתה אומר לי שאני הייתי בתחנה, כל הכפר נכנס לתחנה.**" כאשר שאלו החוקר "**מה קשור כל הכפר שלך?**", השיב "**די אן אי זה אני לא יודע מה, אתה אומר שלכל אחד יש, אתה תראה בתחנה.**" בהמשך, משנשאל אם הוא יודע מה זה DNA, והוסבר לו שוב כי תלקח ממנו דגימת רוק ותבדק בירושלים, השיב "**מה אני אניד לך ג'ורג', גבר תבדוק, קח את הדבר הזה ותבדוק.**" (ת/4; תמליל החקירה ת/4א, עמ' 8; ת/4, עמ' 4).

ב. הודעתו השניה של הנאשם נגבתה ביום 15/10/14 (ת/5), לאחר שבדיון בהארכת מעצרו טען אחיו טענת אליבי, לפיה הנאשם היה בבית החולים בזמן האירוע, ובית המשפט הורה לחוקרים לבדוק טענה זו.

הנאשם נחקר שוב לאחר שהתייעץ עם סנגור אחר שמונה לו על ידי המשפחה, נדרש בשנית להתייחס לחשדות המיוחסים לו, נשאל עשרות שאלות, והשיב שוב ושוב כמו מנטרה "**אין לי כלום, דבר עם העורך דין שלי**", ואף ציין כי זו זכותו לענות כך. משנשאל במפורש מספר פעמים היכן היה ביום האירוע, השיב שוב ושוב "**דבר עם העורך דין שלי**". עם זאת, מדי פעם ענה תשובה עניינית באומרו, "**אני לא עובד**" כי מידת החולצה שלו היא "**X**". לא למותר לציין, כי כשנשאל למידת היכרותו עם בילאל, עם אחיו של יאמן, ועם מנהל תחנת הדלק, מר ראפע קדח, ואם עבד בעבר באילת עם האח, אמר "**אין לי מה להגיד**". כך גם לגבי השאלה אם הוא מסוכסך עם אנשים בכפר, השיב "**יענו כל בנאדם יש לו... תדברו עם העורך תעזבו אותי**". עם זאת, כאשר סיים את דבריו, והחוקרים שאלו אם הוא רוצה שיקראו לו את דבריו, ויתרגמו אותם לערבית, שאל "**אני יכול לקבל העתק?**", ולאחר שהודעתו הוקראה לו וחתם, קיבל העתק לבקשתו. (ת/5 ותמליל החקירה ת/5א).

ג. ביום 19/10/14 ערך החוקר ואיל מזכר, לפיו באותו יום בשיחה שניהל עם הנאשם העצור בגין שוד, אמר לו האחרון "**תבטיח לי שאני הולך לגמילה ואני מתחיל לדבר**". ואיל הסביר לו כי אינו יכול להבטיח לו דבר. (ת/37א). ביום 20/10/14 ערך ואיל מזכר נוסף לפיו ביום 15/10/14, כאשר ישב עם החוקר נחלה ועם הנאשם בחדר החקירות, הסביר נחלה לנאשם כי הוא הולך לחקור אותו פעם נוספת, וכי יש לו זכות להתייעץ עם עו"ד. לפני תחילת החקירה, ובטרם הופעלה מערכת ענבל (ההקלטה), החל הנאשם לבכות ואמר "**יש לי ילדים, תבטיח לי שאני הולך לגמילה ואני מתחיל לדבר**". ואיל הסביר לנאשם כי אין באפשרותם להבטיח לו "**דבר כזה**", ואז הוא אמר "**אם כך אני לא מדבר**". (ת/37ב). ביום 22/10/14, ערך ואיל מזכר נוסף, בו הסביר כי המזכר הראשון היה באותו תאריך, ולכן הוסיף לתיק החקירה מזכר נוסף. (ת/37ג).

בעדותו הסביר ואיל כי השיחה דנן התקיימה ביום 15/10/14 לפני תחילת החקירה, פירט שוב את נסיבותיה, אמר כי מדובר בנאשם מבוגר ממנו, בעל משפחה, שהיה "**ממוטט, לחוץ, מזוע, בוכה... מבין שהוא משתמש כבד**", והתייחס לממד האנושי בסיטואציה. הוא הסביר כי הבין שלא ציין את המועד המדויק במזכר

הראשון, ולכן כתב את המזכר השני, ולאחר מכן הסביר במזכר השלישי מדוע כתב את המזכר השני. הוא אישר כי כאשר כתב במזכרו ת/37 מיום 19/10/14 - "היום", הרי שטעה. (עמ' 68, ש' 28 - עמ' 69, ש' 512; עמ' 71, ש' 1 - 72, ש' 23).

ייאמר כבר עתה כי אין חולק שהנאשם נחקר רק בימים 7/10/14 ו- 15/10/14.

גרסתו של בילאל חושאן

עדות בילאל בבית המשפט

8.

בילאל, בן הכפר, יליד 83', מסר מספר הודעות במשטרה, לפיהן רעול הפנים שהיה בתחנה והתקוטט עם המתלונן הוא פאדי בושנאק - הנאשם.

בעדותו בבית המשפט, אישר כי מסר מספר כחמש שש הודעות במשטרה, השתתף במסדר זיהוי תמונות, אישר את חתימותיו על הודעותיו, וכן כי אמר אמת במשטרה, ודיבר דברים מדויקים. עם זאת, כאשר נשאל לגוף הדברים, אמר כי המשטרה אילצה אותו לומר דברים אלה, "זה הוא האדם הזה. בסדר. אני דיברתי בדיוק". אבל המשטרה אילצה אותו בכך שאמרו לו כי הוא שלח את הנאשם לתחנה. לדבריו, כל כפר מנדא אמרה שזה הנאשם "אז אני אמרתי פאדי. הוא אמר לי פאדי", ובמילה "הוא" הסביר כי התכוון לנחלה. הוא אמנם תפס את רעול הפנים, אך לא ראה בדיוק מיהו. (עמ' 35 לפרוט', ש' 30 - עמ' 36, ש' 13; 18-19; עמ' 37, ש' 16-25).

משנתבקש להסביר מה היה, חזר על גרסתו במשטרה לגבי רעול הפנים אותו ראה עם יאמן בתחנה והמרדף, אך סיפר כי אני תפסתי אותו מהראש, אבל לא ראה אותו בדיוק, והחבר שהיה עמו הסיר את כיסוי הראש של רעול הפנים, אשר החזירו על ראשו והלך. לאחר כרבע שעה עצר בקסטל, שם נכנס הנאשם לרכבו בקסטל וישב. עם זאת, עמד על כך כי המשטרה אמרה לו שמדובר בנאשם. משנשאל מדוע זיהה אותו במסדר זיהוי התמונות, השיב "אני מכיר אותו מהכפר", ואישר כי לא רצה להגיע לבית המשפט למסור עדות. עמ' 38, ש' 1-31).

נוכח השוני בין אמרות החוץ של בילאל במשטרה לבין עדותו, הוכרז עד עוין.

גרסתו של בילאל במשטרה

9.

א. ביום 8/10/14, שלושה ימים לאחר האירוע, אותר בילאל ע"י מודיעין משטרה, והוזמן למתן הודעה במשטרה. בסופו של יום מסר בילאל חמש הודעות במשטרה, השתתף במסדר זיהוי תמונות ושחזר את האירוע. הודעתו הראשונה נגבתה ביום 8/10/14 (ת/28א); השנייה - ביום 14/10/14 (ת/28ב); השלישית - ביום 15/10/14 (ת/28ג), שלושתן ע"י החוקר נחלה; ההודעה הרביעית נגבתה ביום 20/10/14, ע"י נדים שחאדה, בפניו גם שחזר את האירוע (להלן: שחאדה; ת/28ד; ת/31א), וההודעה החמישית נגבתה ביום 21/10/14 ע"י כמאל פארס (להלן: פארס; ת/28ה). ביום 21/10/14 השתתף במסדר זיהוי תמונות עם חוקר הזיהוי הפלילי תומר בירנבך (להלן: בירנבך; ת/32).

ב. בהודעתו הראשונה ביום 8/10/14 (ת28א), סיפר בילאל כי אכן רדף אחר רעול הפנים - אותו ראה "רב מכות" עם המתדלק - בלוויית חבר, את שמו לא ציין בהודעתו, ואשר הפסיק לרוץ כעבור מספר מטרים. "אחרי ריצה של כמה מטרים הצלחתי לתפוס אותו. תפסתי אותו מהראש, ואני הפלתי אותו לרצפה, והצלחתי להוריד לו את הרעלה מעל הפנים, ואז גיליתי שהבחור שאני רצתי אחריו ותפסתי אותו, הוא פאדי בושנאק מהכפר, אך הוא תפס בחזרה את הרעלה שהיתה לו וכיסה את הפנים שלו פעם נוספת ואז אני קמתי ועזבתי אותו וחזרתי לתחנת הדלק, ולקחתי את הרכב שלי ואת החבר שלי." לאחר מכן עשה בילאל סיבוב, ואז ראה את הנאשם, "וזה היה בכניסה לכפר, ומבלי שהוא ידבר אתי, הוא ישר נכנס לרכב שלי ואמר לי קח אותי לרכב שלי בבקשה, כי הרביצו לו, ואז הוא התחיל לבכות ואני אכן לקחתי אותו מבלי להגיד לו שאני זה שתפס אותו, ואני הורדתי אותו ליד הרכב שלו, וככל הנראה שהוא לא זיהה אותי". בילאל הסביר כי הוא מכיר את הנאשם מהכפר, אין לו שום קשר עמו, אך ידע לספר כי "הוא משתמש בסמים מעבר לזה אני לא יודע כלום". כן אמר כי הנאשם לבש חולצה לבנה או בהירה מכופתרת. משנשאל אם יסכים להתעמת עם הנאשם, השיב בשלילה בנחרצות. "לא מה פתאום אני לא מוכן זה יגרום לריב בכפר אני לא מוכן", על אף שראה אותו "רב מכות" עם המתדלק. (ת28א).

ג. הודעתו השניה נגבתה ביום 14/10/14, כעבור שישה ימים, בהקלטה (ת28ב; דיסק ת29א, תמליל ת29א1). הוא חזר באופן כללי על גרסתו, סיפר כי תפס את הנאשם "מחוץ למתחם של תחנת הדלק ליד הקופי שופ, שנמצא ממש סמוך לתחנת הדלק". כן סיפר על הרעלה השחורה, וציין כי הנאשם נעל כפכפים. "אני חושב שהכפף שהיה לו ברגל נפל לו, יכול להיות, אני לא בטוח בזה". שוב חזר וסיפר כי הוא מכיר את הנאשם "מהכפר ככה", אין לו שום קשר אתו, ואין לו שום סכסוך אתו או עם משפחתו, אותה אינו מכיר. בילאל אמר כי לא סיפר לאף אחד שהנאשם הוא שביצע את העבירה. לדבריו, כאשר נכנס לתחנה אחרי האירוע אמרו לו שמדובר בנאשם, והסביר "מאיפה אני יודע מי זה, או שהוא עשה שינוי במראה שלו, אני לא יודע, אפילו יכול להיות שהוא החליף בגדים שלו כי ... לא יודע משהוא השתנה איך הוא נראה". (ת29א1, עמ' 3). הוא הסביר, "תפסתי אותו מהראש שלו והורדתי אותו על הרצפה, ואחרי זה הוא ניסה לתת לי מכות הוא קרע לי את החולצה, ואז אני הורדתי לו את הרעלה מעל הפנים שלו, ואז אני ידעתי שמדובר בפאדי, ולכן אני עזבתי אותו". (ת28א). עוד אמר בילאל "יודע שהמשטרה תחקור אותו, יהיה בלאגן, כבר ידוע, אתה מבין?" (ת29א1). כן חזר על גרסתו בדבר המפגש הנוסף, ואמר כי אחרי מספר דקות עשה סיבוב בקסטל, ופתאום ראה את הנאשם נכנס לרכב שלו, פתח את הדלת מאחורה, והתיישב. בילאל חזר על גרסתו לגבי בכיו של הנאשם, אמרתו כי "הרביצו" לו, ובקשתו לקחת אותו אל הרכב שלו, באומרו כי הנאשם כנראה "לא יודע שזה אני או יודע אני לא יודע... הוא ראה אותי שכשהרביצתי לו". לאחר מכן חזר בו בילאל ואמר כי הנאשם זיהה אותו, ואף דיבר עם יאמן (ת29א1). לדברי בילאל, הוריד את הנאשם ב"קופי שופ" ועזב את המקום, בצינו כי אינו יודע אם באמת היה לו רכב. (ת28ב; ת29א1).

ד. ביום 15/10/14, מסר בילאל הודעה שלישית בהקלטה (ת28ג; דיסק ת30א; תמליל ת30א1) במסגרתה חזר על גרסתו הקודמת, וסיפר כי ראה את רעול הפנים ואת המתדלק רבים, רעול הפנים "תקף אותו בכאפות ובוקסים, והמתדלק ניסה להחזיר לו...להגן על עצמו". הפעם סיפר כי החבר שנלווה אליו למרדף, היה יאמן זידאן, והסביר כי לא רצה לערבו בעניין מלכתחילה מבלי לקבל את רשותו לכך, ולכן השמיט את שמו בעבר. לדבריו, יאמן היה שותף מלא לאותו מרדף, שניהם רדפו אחר הנאשם בצוותא עד אשר תפסוהו כאחד, שניהם הסירו לו את הרעלה, ושניהם זיהוהו בוודאות בזירה. לאחר מכן חזר בילאל לתחנה, דיבר עם המתדלק, וקיבל ממנו את מספר הטלפון של מנהל התחנה ממשפחת קדח, לו סיפר כל מה שהיה, לרבות מי בצע את

נסיון השוד, אך לדבריו המנהל כבר ידע מאחרים. כן הוסיף כי הוא מכיר את הנאשם חמש שנים, וידוע בכפר כי הוא "משתמש בסמים וחולה נפש... הוא מוכר בכפר אין מה להסתיר, וכאשר הפלנו אותו ידענו שזה פאדי, ואז עזבנו אותו כי אנחנו יודעים שהוא אדם חולה נפש." (ת/28ג; ת/130א).

ה. בהודעה הרביעית ביום 20/10/14, השיב לשאלות החוקר שחאדה (ת/28ד). לדבריו, בזמן תפיסתו של רעול הפנים לא ניהל עמו שיחה. האחרון אמר להם "תעזבו אותי תעזבו אותי ואז יאמן הוריד לשוד את הרעלה וזיהה אותו... ואז פאדי ברח, כי הוא עשה הכל ונאבק איתי בכדי לברוח. ...יאמן שאל אותו למה עשית ככה, והוא ענה לנו אני צריך כסף". משנשאל כיצד לא זיהה אותם הנאשם, השיב כי במקום היו הרבה אנשים, "הוא נלחץ ונאלץ להכנס לרכב שלי..." וחזר על סיפורו.

ו. בילאל שחזר את האירוע ביום 20/10/14 בפני שחאדה, והשחזר צולם בדיסק (ת/31א). במהלך השחזור אמר כי לאחר שתפס את רעול הפנים, ויאמן הוריד לו את הרעלה, אמר לו יאמן "זה פאדי זה פאדי", הם עזבו אותו והוא ברח לקסטל הנמצא בסמוך בקרבת התחנה. שעה שעברו בקסטל, הסתכלו אנשים רבים על הנאשם, ואילו הנאשם פתח את דלת הרכב של בילאל, ונכנס לרכב.

(במועד זה ערך שחאדה מזכר לפיו בשעה 19:45 היתה תאורה טובה בתחנה ובסביבותיה, וניתן לראות היטב במקום (ת/36)). בעדותו התייחס שחאדה לענין זה, וציין כי תיעד הן את השחזור והן את התאורה, ענין משמעותי בנסיבות הענין. (עמ' 67, ש' 22 - עמ' 68, ש' 4)).

ז. ביום 21/10/14 בוצע לבילאל מסדר זיהוי תמונות על ידי בירנבר, בנוכחות סנגורו של הנאשם דאז (ת/32), במהלכו הצביע על תמונות של הנאשם, תמונה 7. בטרם עשה כן אמר תמונה 1 או 2 או 7, ורק לאחר שהתקרב הצביע סופית על מספר 7, באומרו, "זה בחור מהכפר שלנו ראיתי אותו בשוד לא הכי טוב, אני ואימן תפסנו אותו". בנוסף נערך פרוטוקול על שאלות ששאל הסנגור את בילאל, כגון מה שם הבחור המצולם בתמונה 7, עליה השיב בילאל "פאדי בושנאק", האם הוא מכיר לפני השוד, עליה השיב בילאל כי הוא מכיר אותו מהכפר, אין קשר ביניהם, והוא ראהו בכפר. משנשאל בילאל מדוע לא הצביע עליו מלכתחילה, השיב כי הסתכל על התמונות אחת אחת ולא ראה טוב. אז הסתכל היטב וזיהה אותו. (ת/32).

ח. בהודעתו החמישית, לאחר מסדר הזיהוי, חזר בילאל בפני החוקר פארס (ת/28ה), על גרסתו הקודמת, בהקלטה. משנתבקש להסביר מדוע התבלבל תחילה בין התמונות לפני שהצביע על התמונה של הנאשם, השיב, "כי כל התמונות אותו שיער ואותו פנים ואני לא רואה טוב מרחוק, כשהתקרבותי למחשב ראיתי טוב ואז זיהיתי את התמונה של פאדי". כאשר הוצג בפניו סרטון ממצלמות האבטחה של תחנת הדלק, זיהה את התחנה, את רכבו מסוג שברולט אופטרה, בו נהג, ותיאר כי נכנס לתחנה מהכיוון הנגדי, "פרקנו מהרכב ורדפנו אחרי הבחור שהיה מכה את הילד... עד הקסטל", בהסבירו "הילד שעבד שמה". בהודעה זו אמר "תפסנו את פאדי ליד הקסטל, ... יאמן הוריד לו את רעלת הפנים, יאמן זיהה אותו בהתחלה שזה פאדי, אני לא זיהיתי אותו בדיוק, כשיאמן הוריד לו את הרעלה הוא תפס אותה והדביק אותה לפנים, הוא דיבר יאמן לא זוכר מה, עזבנו אותו וחזרנו לרכב שלי. רואים את הכל במצלמות שהצגת בפני אין אנחנו רודפים אחריו ואחרי זה חוזרים לרכב שלי בתחנת הדלק". לשאלה מה דיבר יאמן עם רעול הפנים השיב "אני לא זוכר אבל יאמן דיבר אתו ואם אני לא טועה אמר למה עשית ככה, לא זוכר בדיוק מה

פאדי ענה לו, תשאל את יאמן". לדבריו אחרי זה **"הוא הלך לקסטל יש מחסן שמה והתחבא בתוכו"**. (ת28ה).

10. התייחסותו של בילאל להודעותיו

בבית המשפט מסר בילאל עדות מתפתלת וסיבובית, כאשר הוא מאמץ וסותר את דבריו במשטרה בו זמן, משליך את האחריות להם על אחרים, ובעיקר על השוטרים, אך בהמשך מאשרם, מתרחק ומתקרב להיכרותו עם פאדי, ומאשר בסופו של יום כי הוא חש מאוד שלא בנוח לסבך את הנאשם כי זה יגרום לריב בכפר.

א. במסגרת חקירתו הנגדית על ידי ב"כ המאשימה, חזר בו מגרסתו במשטרה, העיד כי הנאשם הוא אדם דתי, ישר ומכובד, כי הוא מכיר את משפחתו, וכך גם שמע מהשכנים, אך במקביל אמר לשוטרים כי הוא משתמש בסמים וחולה נפש, מפני ששמע דברים אלה מאחרים. (עמ' 41 לפרוט', ש' 1-9; עמ' 43, ש' 9-13; עמ' 45, ש' 10-3). לדבריו, הוא תפס את רעול הפנים, אבל יאמן הוריד את הרעלה מפניו, ואמר לו **"שיכול להיות שזה הנאשם"**. עם זאת, השוטרים אמרו לו עוד קודם לכן כי הנאשם עצור. בהמשך, אמר כי אנשים אחרים אמרו לו שזה הנאשם - והסביר מאוחר יותר כי מדובר בבעל המקום בו מעשנים נרגילות - והוא מפחד מהשוטרים אמר כך. לדבריו, חשש שהם יעצרו אותו אם יספר כי שמע מאנשים שמדובר בנאשם. לשאלה ממי מהשוטרים פחד, השיב כי הוא מפחד רק מאלהים, ובהמשך סיפר כי הוא מפחד קצת מכל האנשים, אך לא מהנאשם. לאחר מכן אמר כי נחלה **"הכריח"** אותו לומר כי רעול הפנים הוא הנאשם, הבטיח לו כי לא ילך לבית המשפט, אך בהמשך חזר בו ואמר **"האמת אני לא זוכר בדיוק"**. (עמ' 41, ש' 10-10; עמ' 43, ש' 8; עמ' 44, ש' 1-12).

עם זאת, על אף כל השינויים בגרסתו, לכל אורך הדרך עמד בילאל על דבריו כי בהמשך לאירוע נכנס הנאשם לרכבו, והוא לקח אותו למכוניתו. משנשאל כיצד הניח לאדם אותו אינו מכיר להכנס לרכבו, הסביר **"מכיר אותו מהכפר"**, ולא ידע להסביר כיצד אמר לפני כן כי לא הכירו, ואנשים אמרו לו כי זה הנאשם. (עמ' 44, ש' 23-23; עמ' 45, ש' 6).

אשר למסדר זיהוי התמונות, חזר בו חלקית ואמר כי הוא אכן זיהה את הנאשם כמי שניסה לבצע שוד, והוא תפס אותו, אך אמר כי **"אנשים אומרים פאדי. אני יודע את הדמות"**. (עמ' 45, ש' 17-31).

לדבריו, סירב לעימות עם הנאשם, הן מפני שאינו בטוח כי הוא רעול הפנים, הן מפני שאינו יכול לשבת מולו ולהעיד נגדו, והן כי זה יגרום ריב בכפר. על אף האמור, בסופה של החקירה הנגדית לב"כ המאשימה, אישר כי גרסתו בבית המשפט נמסרה מפני **"שלא נעים לו וזה יגרום ריב בכפר"**. (עמ' 43, ש' 15-31; עמ' 45, ש' 11-16).

ב. בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם אישר את דבריה, כי הוא ויאמן לא הצליחו להוריד את הרעלה מפניו של רעול הפנים, והוא ברח, אך בהמשך אמר כי יאמן הוריד לו את הרעלה, ומשקלט את משמעות דבריו, תיקן כי יאמן ניסה להוריד את הרעלה, אך בילאל לא ידע אם הצליח. לדברי בילאל **"יאמן אמר לי משהו אמר פאדי"**, והסביר זאת בכך שרעול הפנים קרע את כל בגדיו, הוא קיבל מכה בפנים, ו**"התעוור"**. בהמשך סיפר כי חזר לתחנה, שם היו הרבה אנשים, יתכן שדיבר עם המתדלק, ואחר כך הלך לביתו של מנהל התחנה. הוא אמר לו כי משהו בא וביצע שוד, וכן **"אמרתי לו נשברה נשברה לי האצבע, והבגדים שלי נקרעו"** (עמ' 47).

לפרוט', ש' 21-16 בתיק האלקטרוני; יצוין כי בתיק הנייר חסר קטע זה של הפרוטוקול). משנשאל מדוע רדפו הוא ויאמן אחרי אותו אדם, השיב **"זה שודד, היה רעול פנים"**. בילאל אישר כי השוטרים חשדו בו וביאמן שהם מעורבים בענין. (עמ' 46 - עמ' 48).

כך או כך, בילאל סיפר גם לסנגורית כי ראה את הנאשם באותו ערב. לענין רעול הפנים, אמר כי הוא הנאשם מפני שהרגיש כי השוטרים מצפים ממנו שיאמר כך. **"בכנות, אני פחדתי. ברגע שתפסתי אותו, אני לא ראיתי אותו. ראיתי אותו כשהיה בקסטל. הוא בא איתי."** (עמ' 46, ש' 16-13).

הנה כי כן, על אף כל השינויים בגרסתו, עמד בילאל על דבריו כי בהמשך לאירוע נכנס הנאשם לרכבו והוא לקח אותו למכוניתו.

11. התייחסות החוקרים לעדותו של בילאל

א. החוקר נחלה, שהיה החוקר העיקרי בתיק, שגבה את שלושת מהודעותיו הראשונות של בילאל (ת/28-א-ג), העיד, כי **"ברור. אלו טענות שקריות שכנראה הוא רוצה להתנער מהעדות שהוא מסר בתחנה. אם אני לא טועה גם מהעדות שהוא מסר בשיטור הקהילתי בכפר מנדא, בכפר עצמו למטה. כל מה שהוא מסר נרשם מילה במילה. מילה במילה ולא אפילו אות אחת לא הייתה תוספת... גם שאני אפחיד אותו, במה יש לי להפחיד אותו? על מה יש לי להפחיד אותו? הוא בסך הכל עד. אין לי על מה להפחיד אותו"**. (עמ' 76, ש' 6-1). נחלה אף הדגיש כי איש לא הפעיל לחץ על בילאל, כי הוא עצמו (נחלה) בעל משפחה, רוצה לישון בשקט, ואומר רק את האמת. (עמ' 77, ש' 3-1). גם לאחר שהוצגו בפניו ההודעות המוקלטות, חזר ואמר כי ההודעה הראשונה, בה זיהה בילאל את הנאשם כרעול הפנים, שיקפה את דבריו של בילאל. (עמ' 86, ש' 28 - עמ' 87, ש' 1).

הוא דחה את הטענה בדבר כיבוי המצלמות בחקירתו של בילאל, באומרו **"בעדות של בילאל מיום 14/10, העדות מתבצעת ונגבית בענבל, הענבל אני לא יכול לשחק עם זה ופשוט מאוד יש את הדיסק אם אני לא טועה. תתקני אותי אם אני טועה. בעדות בכפר מנדא ב-15/10, שעה 11:55, אני לא זוכר אם העדות של בילאל או בעדות של יאמן, אבל אני חושב שזה בעדות של בילאל, תיעדנו את החקירה במצלמת וידאו. אני מודה, אני נשבעתי אמונים שאני אומר את האמת. אני אומר רק את האמת. בעדות של בילאל לא שמנו לב שהבטריה של מצלמת הוידאו היתה לקראת הסוף, ואז היא התנתקה, חזרנו והפעלנו באחת מהחקירות של מצלמת הוידאו. לא בענבל. בענבל אני לא יכול להפסיק. לא הפסקתי. החקירה מתנהלת ברצף בענבל מהתחלה ועד הסוף. אם זה מופסק אני חייב להתחיל מהתחלה. אני לא יכול לעשות חיבור של שני דיסקים בדיסק אחד"**. כן הסביר כי חקירת עדים באמצעות מערכת ענבל נעשית רק לבקשת הפרקליטות. (עמ' 76, ש' 32-13).

נחלה ציין כי בילאל לא רצה להגיע למשטרה למסור הודעה, והצטער כי לא שמר את רשימת השיחות שלו להצביע על מספר הפעמים בהן התקשר אליו ואמר כי אינו רוצה להופיע, באומרו כי טענותיו בבית המשפט נבעו מתוך פחד, ולא ממנו. (עמ' 77, ש' 18).

כך גם דחה את טענת הסנגורית כי הוא יצק תוכן למילה כפכפים שאמר בילאל, ואמר לו כי מדובר בנעלי אצבע,

"זנובה", במקום לתת לו לומר את המלים בעצמו, וכל שנותר לבילאל היה להשיב בחיוב, באומרו כי בערבית המדוברת בכפר, משמעות המלה "זנובה" היא נעלי אצבע, אך בכפרים אחרים יש מונחים אחרים. לדבריו, "אני לא הכונתי אותו לכלום, הוא לא הוכון לכלום". (עמ' 78, ש' 1-79, ש' 8).

נחלה דחה את טענת ההגנה כי בילאל היסס בזיהויו של רעול הפנים, וההודעה אינה משקפת את דבריו בהקלטה, והשיב "איזה היסוס כאשר הוא בעדות הראשונה נתן את השם שלו בוודאות?". (עמ' 79, ש' 3-27). בהמשך אף סבר כי בילאל מסר את שמו של הנאשם למנהל תחנת הדלק. (עמ' 82, ש' 4-10).

אשר לחוסר רצונו של בילאל לחשוף את שמו של יאמן, ולטענת הסנגורית כי נחלה ידע את שמו של יאמן בטרם הגיע למסור גרסה, ציין כי יאמן הגיע למסור גרסה כבר ביום 15/10/14, וכי לא היה פגם בחקירה.

ב. גרסתו של נחלה נתמכת בעדותו של השוטר פריד סעד, מש"ק כפר מנדא (להלן: סעד), אשר נכח בגביית הודעתו השלישית של בילאל, אשר תועדה (ת/28ג; ת/30א1). לדבריו, קיבע את מצלמת הוידאו על השולחן והפעילה, אך לא עשה פעולה נוספת מעבר לכך, ולא זכר פרטים נוספים מחקירה זו. הוא דחה את טענותיו של בילאל, לפיהן השוטרים הפחידו אותו והכניסו לו מילים לפה, באומרו "לא בנוכחות שלי ולא שמעתי דבר כזה". הוא לא זכר אם היה שלב בו הפסיק את התיעוד. משנטען בפניו כי נחלה טען שהיתה בעיה בבטריה, והיה קטע בו המצלמה נעצרה, לא זכר אם כי לא שלל אפשרות כזו. (עמ' 102 לפרוט', ש' 16 - עמ' 103, ש' 5).

ג. החוקר שחאדה שגבה את הודעתו הרביעית של בילאל, ושחזר עמו את האירוע, דחה את טענותיו של בילאל כי הכניס לו מילים לפה, העיד כי גבה הודעתו כחוקר תורן לבקשתה של החוקרת שמרית קארו (להלן: קארו), לא הכירו, וכי "כל מה שכתוב פה נמסר מפיו וכמובן שמרצונו החופשי והטוב". (ת/28ד; ת/36; עמ' 66 - עמ' 67 ש' 11).

ד. החוקר פארס שגבה את הודעתו האחרונה של בילאל (ת/28ה), העיד כי "אני זוכר שבאותו יום אותם שני עדים, אני זימנתי אותם קודם טלפונית למסדר זיהוי, היה לפני העדויות האלה מסדר זיהוי בתחנה עם חוקר זירה, ואחרי ביצוע מסדר הזיהוי, אותם שני עדים גביתי מהם את שתי ההודעות האלה. שתי ההודעות היו מרצונם החופשי של שני העדים. בנוסף, שתי ההודעות היו מצולמות ומוקלטות. אני שאלתי שאלות ומה שהם ענו אני כתבתי. אני לא הכנסתי להם שום דבר. כל מה שהם אמרו אני כתבתי". משנטען בפניו כי אין תיעוד לגבי הודעתו של בילאל, השיב כי אם כתוב שההודעה מוקלטת, יש הקלטה ויש דיסק. (עמ' 74, ש' 1-17).

ה. בירנבך, אישר את הכתוב בדוחות שערך לגבי מסדרי זיהוי תמונות לבילאל וליאמן, בנוכחות סנגורו של הנאשם (ת/32 ו-ת/33), העיד כי מסדרי הזיהוי לא צולמו בניגוד לכתוב בדוחות, וכי מדובר בטעות סופר מכיון שזו ברירת המחדל בטופס. לדבריו, נרשם הפרוטוקול שצורף לטופס מסדר הזיהוי על ידי שוטר אחר, לבקשתו, אשר אינו מדבר ואינו עושה דבר, למעט כתיבת הפרוטוקול. בירנבך ציין כי "בכל מסדר תמונות אני נאלץ לשאול את המזהה אם יש לו היכרות קודמת/מוקדמת עם החשוד, והוא צריך לענות לי כן או לא". אם רשם בטופס כי אין היכרות כאמור, משמע שכך אמר לו העד. הוא עמד על כך כי אינו מכיר את פרטי החקירה מראש, ולכן אינו יודע דבר על המעורבים. (עמ' 49, ש' 4 - עמ' 51, ש' 5). (העמ')

ו. קארו ערכה מזכר לפיו כאשר זומן בילאל למתן הודעה נוספת ביום 18/10/14, החל לצעוק כי אמר את כל

שהיה לו לומר לפני כן ואין לו מה להוסיף על כך. (ת/16).

גרסתו של יאמן זידאן

12. עדות יאמן בבית המשפט

יאמן בן הכפר, אישר כי מסר ארבע הודעות במשטרה, וכי השתתף במסדר זיהוי תמונות, אישר את חתימותיו על הודעותיו, וכן כי אמר אמת במשטרה.

הוא אישר כי הכיר את הנאשם, מפני שהוא בן כפרו, אך אין ביניהם היכרות אישית. כן העיד כי בנוסעו עם בילאל ברכבו, אמר לו בילאל **"יש מישהו בתחנת הדלק לובש כיסוי על ראשו"**, הם נכנסו לתחנה, ראו אותו עם המתלונן, אותו כינה **"ילד"**, דוחפים אחד את השני, ורעול הפנים ברח. הם רדפו אחריו, הוא נפל על הרצפה, בילאל תפס אותו, ויאמן **"ניסה"** להרים את כיסוי הראש, **"אבל לא ראיתי את כל הפנים שלו"**, כי האיש שם ידיים על פניו, וברח. במקום היו אנשים אשר חלקם אמרו כי זה היה הנאשם ואחרים כי זה היה סודני. כרבע שעה לאחר מכן, לאחר שהמשטרה כבר הוזמנה, נסעו שניהם לקסטל, ויאמן יצא מהרכב לקנות סיגריות. כשחזר לרכב, **"כבר היה פאדי עם בילאל באוטו"**. משנשאל אם הנאשם היה עם בילאל לפני שיאמן נכנס לרכב, הסביר יאמן, **"לא. היינו ביחד אני ובילאל. ירדתי, קניתי קופסת סיגריות, חזרנו לאוטו, יצא פאדי גם מהקסטל, אני ראיתי אותו שהיה בקסטל... חצי שעה לאחר השוד"**, ואמר כי הוא בטוח בזה. משרוען זכרוננו ונאמר לו כי במשטרה אמר כי הנאשם היה בלי נעלים וביקש שיקחו אותו לרכבו, השיב **"נראה לי זה קרה, לא זוכר בדיוק"**. הוא לא ידע לומר שעה מדויקת לכך, ואמר כי מדובר בסביבות עשר, שתיים עשרה, שמונה, אך היה בטוח כי כחצי שעה אחרי השוד ראה את הנאשם בקסטל. הוא לא זכר בדיוק מה אמר הנאשם ברכב, סבר כי יתכן שמה שאמר במשטרה הוא נכון, אך עברה כבר שנה מאז. (עמ' 51, ש' 13-54, ש' 14).

יאמן חזר בו מדבריו בהודעותיו, כי לאחר שתפסו את רעול הפנים, הסיר מעליו את הרעלה פעמיים שלוש, ושאל אותו **"אתה פאדי, נכון?"**. הוא העיד כי אמר לבחור **"מי אתה מי אתה"**, והלה ענה **"מוחמד, פאדי, לא יודע מה, וברח"**, באומרו כי כך מסר במשטרה, אבל החוקר ג'ורג' אמר לו כי הם יודעים שזה הנאשם, וכי יש הרבה אנשים שראו אותו. משכך אמר לו יאמן, **"אם זה פאדי, פאדי, מה להגיד לך, אתם יודעים, אתם משטרה"**, והם הלכו והביאו את הנאשם. (עמ' 54, ש' 21-32). משנאמר לו כי החוקר שגבה את הודעתו היה ואיל ולא ג'ורג', אמר כי ביום האירוע, ג'ורג' ראה אותו בתחנת הדלק, ושם דיבר אתו על התיק. **"זה לא היה חקירה יעני"**. (עמ' 54, ש' 31 - עמ' 55, ש' 3).

נוכח השוני בין עדותו לאמרותיו במשטרה, הוכרז גם יאמן עד עוין.

13. גרסתו של יאמן במשטרה

א. יאמן מסר ארבע הודעות במשטרה, השתתף במסדר זיהוי תמונות, וערך שחזור של האירוע. ההודעה הראשונה נגבתה ביום 15/10/14 על ידי החוקר ואיל (ת/34א); השנייה נגבתה ביום 19/10/14 (ת/34ב), והשלישית נגבתה ביום 20/10/14, שתיהן ע"י החוקרת קארו (ת/34ג), ביום נערך מסדר הזיהוי ע"י בירנבך (ת/33); ההודעה הרביעית נגבתה ביום 21/10/14 ע"י פארס (ת/34ד); ביום 22/10/14 נערך שחזור ע"י נחלה

(ת/35/א, דיסק ת/35/ב).

ב. ביום 15/10/14, בעקבות מסירת שמו למשטרה ע"י בילאל (כאמור לעיל), נגבתה הודעתו הראשונה של יאמן במשטרה על ידי ואיל ונחלה. (ת/34/א). לא למותר לציין כי בתמליל החקירה נכתב כי החוקר הוא נחלה, אך ואיל העיד כי הוא גבה את ההודעה, ואף כתב היד הוא שלו. מכל מקום, יאמן סיפר כי אכן ביום 5/10/14 נסע עם חברו בילאל ליד התחנה, ושניהם הבחינו ברעול פנים במשרד. הם נכנסו לחדר, וראו את המתדלק ואת רעול הפנים - לגביו סיפר בהמשך כי היה גבוה, לבש חולצה לבנה, מכנס חאקי וכפכפים בצבע חום שחור - דוחפים ומנערים האחד את השני, וכשהבחין בהם יצא רעול הפנים מהחדר, ופתח בריצה. בילאל ויאמן רדפו אחריו, השיגוהו, השתלטו עליו והשכיבוהו על הארץ. יאמן הוריד מפניו את הרעלה "**פעמיים שלוש**" כשהוא מתנגד, עד שבעזרת בילאל הצליחו להורידה. יאמן אמר לו "**אתה פאדי, נכון?**" והלה השיב לו "**טוב שזה אתם, אני פאדי, מבקש סליחה, קרה אתי מקרה חריג, הייתי חייב לעשות את מה שעשיתי**", ויאמן הוסיף כי "**דבר ראשון הוא דבר על המשפט**", ואמר כי הנאשם התבייש כאשר ראה את בילאל. הם עצבו אותו והוא התחיל לרוץ לכיוון הקסטל. אחרי מספר דקות (5-8), הגיעו לשם גם בילאל ויאמן, וראו הרבה אנשים מסביב לנאשם. הנאשם הגיע לרכבו של בילאל, נכנס וביקש מהם שיקחו אותו לרכבו, כי הוא בלי נעליים "**ובלי שום דבר**". לדבריו, **לקחנו אותו לרכב שלו ובה נגמר הסיפור**". לדבריו, הנאשם פתח דלת של רכב "**מסוג סובארו ישנה**", שחנה בצורה מוזרה, והם עצבו את המקום. (ת/34/א, עמ' 1 - 3; תמליל 2/א/34, עמ' 6, 10, 11).

יאמן סיפר כי הנאשם היה מוכר לו אישית, מפני שהוא היה בעבר חבר של אחיו (של יאמן). משנשאל אם הוא מוכן לעימות עמו, השיב כי כל מה שסיפר הוא נכון, והוא לא מפחד מהנאשם, אבל הוא לא רוצה להיות במצב לא נעים עם תושב אותו כפר. עם זאת, הסכים לשחזר את האירוע. (ת/34/א, עמ' 2, 31 ת/2א/34).

ג. כאמור לעיל, באותו יום, 15/10/14, ערך נחלה שחזור של האירוע באמצעות המתלונן ויאמן, אם כי בהקלטה נשמע כי הוא אומר שמדובר ביום 16/10/14. (ת/35/א; דיסק ת/35). יאמן הצביע על המקומות בהם קרה כל אחד מהאירועים אותם תיאר בהודעתו, כיצד הגיעו לתחנה, היכן עמד הנאשם במשרד, כיצד רדפו אחריו, לאן נמלט, היכן תפסו אותו, כיצד רץ לקסטל, שם סובבו אותו בחורים, כיצד ביקש מהם ללוות אותו לרכב שלו, והיכן היה הרכב. הוא אמר שוב כי הוא מכיר אותו טוב ואפילו טוב מאוד, מפני שהוא גר בשכונה בה גר גם יאמן, וכי גם הנאשם מכיר את שמו. הוא חזר ותיאר כיצד התנצל הנאשם כאשר הורידו מפניו את הרעלה, ואמר כי אין ביניהם כל סכסוך. יאמן התייחס גם לתאורה שהיתה במקום באותו יום, ואמר כי היא ודמה לתאורה בעת השחזור, בצינו כי השעה היתה בערך תשע, תשע ומשהו. (ת/35/א, עמ' 9).

ד. בהודעתו השניה מיום 19/10/14, השיב יאמן על שאלותיה של קארו. (ת/34/ב). לדבריו לא סיפר לאיש על זיהויו של הנאשם כמי שבצע את העבירה בתחנה, ולא פנה למשטרה, כי לא ידע שעליו לעשות כן. לדבריו, כאשר הנאשם הגיע לקסטל, וביקש מהם לקחת אותו לרכבו, יאמן ראה שהוא יחף, ולכן הם לקחו אותו לרכבו, אם כי בניגוד לאמור בהודעתו הראשונה, לפיו מדובר בסובארו, לא ידע יאמן לומר איזה רכב היה לו, בטענה כי היה חושך במקום. לדבריו, רק לאחר מכן נודע לו כי הנאשם ניסה לבצע שוד.

ה. גם בהודעתו השלישית מיום 20/10/14, השיב יאמן על שאלותיה של קארו. (ת/34/ג). הוא חזר על דבריו הקודמים, וסיפר כי בקסטל התיישב הנאשם ברכבו של בילאל מאחורי מושב הנהג, הנסיעה ארכה כדקה וחצי,

והם לא שוחחו. משנשאל יאמן אם הנאשם ידע מיהו בילאל, השיב כי הוא לא פנה אליהם בשם, ולדעתו אין הנאשם יודע את שמו כי הוא, יאמן, עבד שנים מחוץ לכפר ורק חזר. הוא מכיר את הנאשם, אך לא ידע אם הנאשם מכיר אותו. כל שאמר היה **"תקחו אותי לאוטו שלי"**. משנשאל אם הנאשם זיהה אותו כאשר הסיר את רעלתו, לא ידע להשיב. הוא חזר על דבריו, לפיהם שאל אותו אם הוא פאדי, והסביר כי תחילה כאשר רצו אחריו חשבו שהוא סודני, ורק לאחר שראה את פניו, ראה שהוא הנאשם ושאל אותו. לשאלה נוספת אם כאשר נכנס הנאשם לרכבו של בילאל בקסטל, ידע מיהם השיב בחיוב, באומרו **"בטח שהוא ידע, כי אני שאלתי אותו אתה פאדי, הוא קם ושם את הכובע בכיס שלו וברח. הוא ראה אותנו אני בטוח שהוא זוכר שאני ובילאל אלה שתפסו אותו"**. (ת/34ג').

ו. יאמן זיהה אף הוא את הנאשם במסדר זיהוי תמונות שנערך על ידי בירנבך ביום 21/10/14, בנוכחות סנגורו דאז (ת/33). יאמן הצביע ישירות על תמונה 2, של הנאשם, אלא שטען בפני בירנבך כי בשתי תמונות אחרות מדובר באותו אדם, והוסיף, כי **"אותו אדם עשה שוד בתחנת הדלק, פאדי בן אדם מהכפר שלנו, ואני רואה אותו מדי פעם"**. (כן נערך פרוטוקול נוסף על הכתוב בטופס של מסדר הזיהוי). הסנגור לא פנה בשאלות אל יאמן (ת/32).

ז. באותו יום, 21/10/14, נגבתה הודעתו הרביעית על ידי פארס, מוקלטת ומצולמת (ת/34ד). יאמן הסביר כי התמונות של אחרים במסדר דמו זו לזו, ולכן אמר שהן אותה תמונה. משנתבקש לתאר את האירוע פעם נוספת, חזר על גרסתו בהודעותיו הקודמות, וחזר שוב על דבריו כי יתכן שהרכב אליו נכנס הנאשם היה מסוג סובארו. כאשר נתבקש להתייחס לסרטון של מצלמות האבטחה, זיהה את עצמו ואת בילאל נוסעים ברכב של בילאל לתחנה, יורדים ורודפים אחר הנאשם. (ת/34ד; ת/34ד1; ת/35).

14. התייחסותו של יאמן לאמרותיו במשטרה

בהמשך עדותו, הכחיש יאמן את גרסתו במשטרה. הוא אישר תחילה כי אמר לחוקר שהנאשם היה פעם חבר שלו כאשר היה ילד, אך הכחיש כי נתבקש להשתתף בעימות עם הנאשם וסירב. לשאלה אם כאשר הנאשם נכנס לרכבו של בילאל היה לא נעליים, השיב כי אינו זוכר. החוקרים אמרו לו כי הם יודעים שהנאשם הוא אשר ביצע את המעשה, ונתנו לו להרגיש כי הוא יקבל משהו מהמשטרה אם יעזור להם. משעומת עם הודעותיו במשטרה, ונאמר לו כי דבריו הוקלטו, טען כי במהלך חקירתו כיבה החוקר את המצלמה והורה לו מה להגיד. בדומה לכך העיד, כי גם במסדר זיהוי התמונות החליפו את התמונה כל פעם, ואמרו לו **"זה פאדי, זה פאדי, הם אמרו לי זה פאדי. אמרתי לו זה פאדי"**. על איזו תמונה להצביע, למרות שהנאשם אמר 1,2,3. (עמ' 56, 58 - עמ' 59, ש' 4).

גם בחקירה הנגדית לסנגורית, חזר יאמן על גרסה זו, ואישר **"אני לא ראיתי את הפנים שלו"**. כן אישר כי ההיכרות בינו לבין הנאשם רופפת, ואמר כי אינו זוכר אם יש ביניהם היכרות קודמת. משנשאל אם יתכן שאנשים אמרו לו כי רעול הפנים הוא הנאשם, השיב כי שמע שהוא מתפלל כל הזמן, ו**"אני לא מאמין שכן אדם יעשה מעשה כזה"**. עם זאת, יאמן חזר על גרסתו כי לאחר האירוע, כאשר נסעו לקסטל והוא ירד לקנות סיגריות, ראה בחוזרו את האדם אותו כינתה הסנגורית "טרמפיסט" מדבר עם בילאל, בתוך הרכב או מחוצה לו. ועוד, משנשאל לגבי מסדר זיהוי התמונות, העיד כי כל התמונות הוצגו לו ביחד על מסך המחשב, ולא זכר אם נשאל אם יש ביניהם היכרות קודמת, ועוד. (עמ' 59, ש' 10 - עמ' 60, ש' 29).

יודגש כי חרף סתירות אלו בין עדותו של יאמן לבין אמרות החוץ שלו, ועל אף שכל שהתפתחה עדותו נסוג זכרונו, עדיין העיד יאמן בבית המשפט, כי ראה את הנאשם בקסטל לאחר האירוע, וכי כאשר חזר לרכבו לאחר שקנה סיגריות, היה הנאשם עם בילאל ברכב.

15. התייחסות החוקרים לעדותו של יאמן ולטענותיו

א. החוקר ואיל אישר כי גבה את הודעתו הראשונה של יאמן (ת/34א), בנוכחות נחלה, והפנה למשפט שנראה לו חשוב בהודעה - הודיתו של הנאשם בפני יאמן. משנטען בפניו כי הוא ונחלה השלימו משפטים של יאמן והתערבו בחקירה באופן ממשי, אמר כי אינו זוכר זאת, אך הפנה לדברים בלתי ברורים שלא תומללו. כך גם לא זכר אם ההקלטה הופסקה מדי פעם אם לאו, ולא ידע להסביר כיצד מופיע משפט לגבי נעליו של הנאשם בתחנת הדלק, אשר לא הופיע בתמליל (עמ' 69, ש' 16 - עמ' 71, ש' 30).

ב. החוקר נחלה דחה את טענתה של הסנגורית כי התערב באופן פעיל בחקירה, והכניס מלים לפיו של יאמן, אשר "מתברבר בתשובות של עצמו", וכי הוא כתב מיוזמתו "אני ובילאל, אנחנו הצלחנו להשכיב אותו על הרצפה, השתלטנו עליו", ואמר כי "מה שנרשם זה מה שהוא ענה". משהוצג בפניו תמליל החקירה, לפיו החוקרים השלימו משפטים של יאמן, למשל בקשר לקשר של הנאשם עם אחיו, השיב כי כנראה שטעה בכך, אבל הסביר כי יאמן, אותו לא הכיר קודם לכן, היה ממש מהוסס למסור את הודעתו, ולא רצה להיות מעורב, מסיבותיו. (עמ' ת/34א; ת/34א2; עמ' 84 לפרוט', ש' 9 - עמ' 85, ש' 31).

ג. קארו שגבתה את שתי הודעותיו הבאות של יאמן (ת/34ב-ג), העידה, כי "זימנתי אותו לחקירה, הוא הגיע. כמו שרואים גם בתחילת העדות הוא הגיע מרצונו החופשי, הסכים לענות על שאלות. לי לא זכור שהפחדתי אותו. אני זו שחקרתי אותו. אני לא חושבת שאני כל כך מפחידה". (עמ' 96 ש' 1-5).

ד. פארס שגבה את הודעתו האחרונה של יאמן (ת/34ד), העיד כאמור לעיל הן לגבי בילאל והן לגבי יאמן, כי זימנם טלפונית למסדר זיהוי, ולאחר מכן גבה מהם הודעות מתועדות, אשר נמסרו מרצונם החופשי, וכתב את דבריהם מפייהם. "אני לא הכנסתי להם שום דבר. מה שהם אמרו אני כתבתי". (עמ' 74, ש' 1-11).

ה. ביום 22/10/14 ערך יופה מזכר, לפיו באותו יום הגיע עם החוקר ואיל לבית משפט השלום בעכו, כשברשותם הכפכפים שנתפסו בזירת העבירה. הם הוציאו את הנאשם מתא המעצר וביקשו מהנאשם לנעול את הכפכפים. הנאשם נעל אותם, ויופה, אשר התרשם כי הם תואמים את כפות רגליו, צילם אותו באמצעות מכשיר הטלפון שלו, ולאחר מכן העביר את התמונות לדיסק. (מזכר יופה ת/43, תמונות ת/44 1-8). יופה חזר על דבריו, לפיהם יש התאמה מלאה בין הכפכפים לבין כפות רגליו של הנאשם, על אף שהוצגו לו מזכרים לפיהם הנאשם נועל נעליים במידה 43, והכפכפים הם במידה 42. (מזכרים ת/20; ת/21; עמ' 104-105 לפרוט').

ראיות ההגנה

16. גרסת הנאשם בבית המשפט

א. טענת האליבי

הנאשם העיד כי לא היה מעורב בביצוע העבירה כלל, וכי במועד האירוע, ביום 5/10/14 בערב, "היה לנו חג והייתי בבית... עם ההורים ... ומסביב לבית... האחים היו". הוא הסביר כי בבית יש "שלוש קומות ושתי כניסות". הוריו ואחיו גרים כולם באותו בניין המחולק לדירות, ההורים גרים בקומה הראשונה, והוא בקומה השלישית. לדבריו, "היו לנו אורחים", אך סיפר כי אשתו וילדיו שהו אצל ההורים של אשתו. בחקירה הנגדית הסביר כי מקובל אצלם שאשתו וילדיו הולכים ליום יומיים אל הוריה. "זה רגיל יעני, אני אצל ההורים שלי היא אצל ההורים שלה". (עמ' 107, ש' 14 - עמ' 108, ש' 25; עמ' 111, ש' 17-20). לדבריו, לא נהג לצאת הרבה, והיה בעיקר סביב הבית. עם זאת, הלך מדי פעם לתחנת הדלק, אך לא ברכב. משנשאל מדוע אדם שאין לו רכב מגיע לתחנת הדלק, השיב כי הגיע לפעמים עם חבר או עם המשפחה, ולא הגיע לשם ביום האירוע. (עמ' 111, ש' 21 - עמ' 112, ש' 10).

לשאלת ב"כ המאשימה, מה עשה הנאשם בתאריכים שונים, לרבות ביום האירוע, השיב כי אינו זוכר. אשר למעשיו לפני יומיים, השיב הנאשם "אני יושן וקם ויושן וקם. זהו... אני ככה כל זמן המעצר". (זאת, למרות שהנאשם משוחרר בתנאים מגבילים, ואינו עצור תחת סורג ובריא). (עמ' 112, ש' 11-18). כאשר הזכירה לו כי לפני יומיים "היית פה בבית משפט, היו לך שני דיונים אצל השופט ליפשיץ ואצל השופטת סלע, אתה לא זוכר?", השיב "לא זוכר. עכשיו אני זוכר שאת אומרת" (עמ' 112, ש' 32). כשעומת עם הודעתו הראשונה במשטרה, המתייחסת אף היא למעשיו במועד האירוע, שם אמר "אני לא יודע, אני לא זוכר, אני שוכח הכול", תירץ "כשהייתי מטושטש בזמן שהיה חקירה". (עמ' 112, ש' 23).

בחקירה הראשית דחה הנאשם את טענות החוקרים לגבי בקשתו לגמילה לפני החקירה, ויחס אמירות אלה לחוקרים, באומרו "יש אחד מהשוטרים שהציע את זה והשני היה צועק... אולי זה החוקר פארס ונחלה היה צועק". בחקירה הנגדית, משנשאל מדוע לא מסר טענת האליבי בזמן חקירתו הראשונה, אמר, "היה צועק נחלה והוא היה מציע שנשמע לו ישלחו אותי לגמילה וזהו". (עמ' 109, ש' 14-8; עמ' 112, ש' 11-113, ש' 6; 25 - עמ' 114, ש' 6; עמ' 117, ש' 16).

משנשאל מדוע החליט לשמור על זכות השתיקה בחקירתו השניה, השיב הנאשם "פחדתי שיבלבלו אותי". (עמ' 109, ש' 1-20). משנאמר לו כי הוא אומר שדווקא החוקר הציע לו גמילה, זכר הנאשם היטב לומר "זה היה לפני החקירה", למרות שגם ענין זה היה לפני חודשים רבים. משנשאל מדוע דיברו החוקרים על גמילה, אמר כי הם דיברו אחד עם השני "שישימו את התיק עלי גם... הוא אמר יש לי עדים ויש מסדר זיהוי... ככה הבנתי" (עמ' 115, ש' 17-25). לשאלה, אם בעת מתן העדות הוא סובל מבעיית זיכרון, השיב "לפעמים כן לפעמים לא". (עמ' 112, ש' 24-25).

עם זאת, משנשאל היכן היה במועד האירוע, עמד על כך כי היה "בבית, מסביב לבית, אבל לא זוכר איפה הייתי בדיוק..." ועמו היו "ההורים שלי, האחים שלי ... היו אורחים". משנשאל מיהם, לא זכר. (עמ' 116, ש' 9-21). לשאלה מדוע לא סיפר כל זאת בחקירה, השיב "אף אחד לא שאל אותי", ובהמשך, משעומת עם

דבריו בחקירתו, השיב "אולי הייתי מטושטש. לא יודע". גם כאשר נאמר לו כי סיפר שהיה בבית חולים פסיכיאטרי מספר ימים לפני כן, אבל לא ידע לומר היכן היה במועד האירוע, וכיום הוא יודע לספר את כל הסיפור, השיב "ככה זה אצלנו בחגים", ולא נתן הסבר לכך שלא אמר זאת במשטרה, באומרו כי אינו זוכר מה סיפר שם. (עמ' 116, ש' 24 - עמ' 119, ש' 9).

ב. הוא אישר כי נחקר פעמיים במשטרה, ואמר אמת לדבריו. עם זאת, לא זכר אם בחקירה הראשונה ביום מעצרו, הבין את דברי החוקרים, ולא זכר אם אישר להם כי הוא מבין מדוע נעצר ומהם החשדות נגדו. אמנם אחיו מוסטפא, אשר ביקר אותו הוא עו"ד במקצועו, אך הנאשם לא זכר מה היה. הוא אישר כי היה מובטל עובר ליום האירוע וכך גם אשתו, חי מקצבת נכות מהביטוח הלאומי, עקב מחלת עצבים שלא ידע להסביר, בגינה היה מטופל פסיכיאטרי, אם כי הפסיק לקחת כדורים. הוא אישר כי היה שקוע בחובות, וכי השתמש לפעמים בסמים, אך לא זכר אם עשה כן ביום האירוע. אשר לכסף לצורך רכישת הסמים, אמר, "לפעמים הייתי לוקח מהאח שלי, מאימא, מאבא... לא אומר להם לסמים", ולא זכר לומר מי האח ממנו לקח כסף. (עמ' 110, ש' 1 - עמ' 111, ש' 8; עמ' 114, ש' 30 - עמ' 115, ש' 3).

ג. הנסיעה לבית החולים

בחקירה הראשית העיד כי בשעה מאוחרת באותו ערב נסע לבית חולים מזרע, באומרו "המצב שלי לא היה טוב וההורים שלי לחצו עלי. נסעתי איתם לשם". (עמ' 108, ש' 9 - 25). משנשאל בחקירה הנגדית עם מי נסע, השיב "בד"כ עם באסל. מוסטפא אולי", אך לא זכר באיזה רכב נסע ובאיזו שעה נסעו. לגבי משך הנסיעה, אישר כי הנסיעה אורכת כ - 30 דקות, "פחות או יותר. לא יודע כמה זמן", ולא זכר באיזו שעה הגיעו לבית החולים. הם נסעו "כי ההורים פחדו עלי הם ראו אותי במצב לא טוב", למרות שאישר באותה נשימה "כל יום שהם רואים אותי לא טוב". משנשאל מדוע לקחו אותו בני המשפחה דווקא בערב החג, בשעה כה מאוחרת, הסביר אולי הייתי לא מתפקד טוב יענו", ללא פירוט, אך דחה את האפשרות כי הוא חזר מנסיון השוד, והם ראו שמשהו לא בסדר אתו, ואמר "אני זוכר שהייתי אצל ההורים", מבלי לתת הסבר כיצד נזכר בכך במועד מתן העדות, למרות שלא זכר מה עשה יומיים לפני כן. הוא אישר כי נבדק על ידי רופא בבית החולים, וכי לא הסכים להשאר שם, באומרו "לא אוהב להישאר שם". (עמ' 113, ש' 8 - 24; עמ' 114, ש' 9-10; עמ' 115, ש' 8-11; עמ' 119, ש' 10-17).

ד. אשר לכפכפים שהובאו לו למדידה השיב כי אינם שייכים לו, ואמר "אפילו בקושי שנתנו לי למדוד בקושי נכנס לי לרגל". (עמ' 109, ש' 1-24). בחקירה הנגדית, משנאמר לו כי בתמונה 44 רואים שכף הרגל שלו מונחת בתוך הנעל, ולא יוצאת ממנה, אמר "אבל בקושי היה נכנס... זה קשה ללבוש אותם, היא לא יוצאת אבל לוחצת על הרגל". משנאמר לו כי בילאל ויאמן ראו אותו ללא נעלים בקסטל, אמר "אני לא הייתי שם". (עמ' 115, ש' 26 - עמ' 116, ש' 8).

ה. הנאשם אישר כי הכיר את בילאל ויאמן מהכפר, באומרו "כמעט כל הכפר מכירים אחד את השני", אישר

כי אין לו סכסוך אתם או עם מי מבני המשפחה שלהם, ואין להם סיבה להעליל עליו עלילות. לא היו לו בעיות עם נחלה לפני שנעצר, ואינו יודע מדוע אמרו כי ראו אותו בערב האירוע בקסטל בלי נעללים, מפני שהוא לא היה שם (עמ' 114 ש' 10-29; עמ' 116, ש' 5-8).

17. עבד אל נאסר בושנאק

עבד, אחי הנאשם, הגיש לבית המשפט מסמכים בדבר רכבים שהיו רשומים על שמו (נ/3א, נ/3ב ו-נ/3ג). מדובר בשני רכבי סובארו, שהורדו מהכביש, האחד שנת ייצור '82, שהורד מהכביש בשנת '02, והשני שנת ייצור '87, אשר הורד מהכביש בשנת '10. עבד העיד כי הוא עשה שימוש ברכבים אלה, "אבל זה מזמן. הם כבר מושבתות יותר מעשר שנים והם לא היו איתי באותו זמן". משנשאל מה קרה לרכבים אלה, אמר כי השבית אותם. "הלכתי למשרד הרישוי, ביקשתי שירשמו אצלם שיהיה לי לפירוק, לחלקים, והם נתנו לי רישיון אדום... מכרתי אותם לבן אדם שמתעסק עם חלקים וזה וזה". (עמ' 120 לפרוט', ש' 17-28).

משנשאל אם הוא בטוח כי אינו מחזיק בשני הרכבים מזה עשר שנים, השיב בחיוב, ולא ידע לתת הסבר לכך שהרכב השני הורד מהכביש רק בשנת '10. לדבריו מכר את הרכבים לבחור מטמרה, אך משנשאל אם מכר לו את שניהם, השיב "לא. אחד לבן דוד מהכפר שלנו". משנדרש להציג את הרישיון האדום שקיבל, אמר "אני לא מחזיק דברים כאלה". (עמ' 121, ש' 3-25).

משנשאל עבד מה עשה במועד האירוע, השיב כי היה בטמרה, מפני שרבו עם בני המשפחה, והיו לו בעיות איתם.

עדי הנאשם לענין האליבי

18. עדויות של האח מוסטפא בושנאק

א. עו"ד מוסטפא בושנאק, אחי הנאשם (להלן: מוסטפא), העיד (ביום 17/6/15), כי הוא עובד כעו"ד בירושלים, אך הגיע הביתה לרגל חג הקרבן. "באותו יום, למען האמת היינו יושבים, אני, אבא, באסל, גם חברים קרובי משפחה שהיו אצלנו בבית ואז היינו יושבים עם פאדי על מנת לשכנע אותו שילך לבית חולים...". מוסטפא לא זכר את השעה המדויקת בה יצאו מהבית, לאחר שהנאשם הסכים, אבל העיד כי הישיבה נמשכה שעות. הם נסעו ברכב של באסל, וכאשר הגיעו לבית החולים, קרתה תקלה ברכב, לכן הם לא נכנסו מהשער הרגיל, אלא הלכו ברגל. לאחר מכן המתינו "זמן לא קצר", ואז קיבלו את מוסטפא שפנה לאח, ואחר כך לרופא שהתפנה, דיבר אתו על המצב, שאל כל מיני שאלות על הנאשם. "אז ביקשו ממני שנחכה בחוץ עד שיזמן רופא תורן... כן. חיכינו הרבה זמן בחוץ. לא פחות משעה שעה ומשהו עד שבא הרופא התורן... פאדי היה יושב בחוץ... אז מי שבדק את פאדי כתב את השעה. לפני זה לא היה... לא היה הליך של רישום". (עמ' 122 לפרוט', ש' 11-12 עמ' 124 לפרוט', ש' 15).

משנשאל מדוע לא מסר הודעה במשטרה מיד עם מעצרו של הנאשם, סיפר כי לפני האירוע, בחג, הלך עם באסל לתחנת משגב, ישב עם אחד השוטרים, שאמר כי אינו יכול לעשות דבר "על התנהגות של פאדי", ושיקחו אותו לבית החולים. משנשאל שוב מדוע לא מסר גרסה על השעות הקריטיות בהן היה עמו, השיב "אני למען האמת כל הזמן הייתי עם חברי עדנאן, העו"ד שהיה מייצג את פאדי, וכל הזמן וכל מהלך שפאדי

היה עצור, היתה טענת אליבי שפאדי היה נמצא באותו יום, העלה טענת אליבי, שכל הזמן הוא היה נמצא בבית. וגם כשנשאל על אשתו ועל הילדים, הוא אמר שאשתו היתה באותו יום נמצאת, ישנה אצל ההורים שלה, הם גם באותו כפר, באותו כפר, לא רחוקים מהבית גם שלנו, אבל היא לא היתה בבית. אז מה שכן, המשטרה היא לא פנתה אלינו, היא התקשרה אלי, במיוחד, וביקשה ממני שאני אביא לתחנת המשטרה את אשתו של פאדי". (עמ' 124, ש' 19 - עמ' 125, ש' 16).

ב. בחקירה הנגדית אישר כי בהיותו עו"ד הבין במה הואשם הנאשם. משנשאל מדוע לא אמר לחוקרים באופן מיד, כאשר ביקר את הנאשם שנעצר ונודע לו מתי בוצע נסיון השוד, כי הנאשם היה אתו בבית, השיב "אני אמרתי לחוקר. אני ישבתי עם החוקר, דיברנו, הסברתי לו 1,2,3 הרבה דברים על פאדי. כן". משנשאל "וגם אמרת לו שהיה איתך? השיב "כן. היה בבית. באיזה שעה, באיזה זה.", באומרו כי מסר זאת "כנראה לחוקר ממשפחת נחלה" (עמ' 125, ש' 19 - 126, ש' 9).

משטענה בפניו ב"כ המאשימה, כי בהיותו עו"ד, האם לא נראה לו מוזר כי דבריו אינם נרשמים, החוקר לא מחתים אותו על הודעה, והוא נשאל מדוע לא ביקש שדבריו ירשמו, השיב "לא הייתי מייצג אותו באופן רשמי. אני לא פליליסט. בגלל זה היה מיוצג על ידי עו"ד שמתעסק בפלילי מהיום הראשון", וכשנשאל "אחרי זה אתם רואים שהמשטרה לא פונה לבני המשפחה, למה אתם לא ניגשים למשטרה בעצמכם? ענה "אני שואל למה שאני אעשה למשטרה את העבודה?" לתהייה "זה האח שלך", לא ניתנה תשובה עניינית. ועוד, מוסטפא אישר כי אשתו של הנאשם מסרה הודעה במשטרה, והוא אף לקח אותה לשם בעצמו, אך לא נתן הסבר לכך שלא נכנס באותה הזדמנות למסור הודעה משלו, שעה שלדבריו, אחיו נעצר על לא עוול בכפו, באומרו "אם המשטרה לא רוצה לבדוק את זה, למה שאני אגיד להם בואו תבדקו" (עמ' 126, ש' 10-29), והדברים מדברים בעד עצמם.

משנשאל מי היה בבית, השיב "הייתי אני, באסל, אבא, אמא, ג'יהאד אח שלי ג'יהאד, היה גם בחור בשם זייד בושנאק, אותה משפחה... זה מה שהיה". משנאמר לו כי היו גם חברים, השיב "בסדר היו כל הזמן יוצאים ונכנסים". (עמ' 126, ש' 30 - עמ' 127, ש' 2).

ג. התברר כי מוסטפא חתם על תצהיר ביום 2/2/15, בפני הסנגורית, בו סיפר כי משפחתו מתגוררת בכפר מנדא, בבנין בן 3 קומות, המחולק ל-6 דירות. הוריו מתגוררים בקומה הראשונה, וביתר הדירות גרים הוא ואחיו, כאשר הנאשם מתגורר בקומה השלישית. מוסטפא, עו"ד במקצועו עובד במהלך השבוע ומתגורר בירושלים, ואילו בסופי שבוע הוא שוהה בבית משפחתו בכפר. ביום 5/10/14 חל חג הקרבן. כל המשפחה התכנסה בבית, בדירת ההורים, והם ראו בכך הזדמנות לדבר עם הנאשם על מצבו הקשה, לאחר ששמו לב כי הוא חזר להשתמש בסמים ומצבו הנפשי התדרדר. לכן, הציעו לו שילך לטיפול, אך הוא סרב. הם ניצלו את החג ואת הנוכחות של כולם כדי לשכנע אותו להסכים לקבל טיפול, וכך עשו. בערב אותו יום, במשך מספר שעות, דיברו כולם עם הנאשם, עד שהסכים לנסוע למזרע. לפיכך, נסעו עמו מיד, הוא ואחיו באסל לבית החולים. זה היה בשעת ערב מאוחרת, והם אף תדלקו את הרכב. הנסיעה ארכה כ-30 או 40 דקות, וכאשר הגיעו לבית החולים ניגשו למיין. הוא שוחח עם הצוות הרפואי והסביר את סיבת בואם. הם התבקשו להמתין בחוץ עד שהרופא התורן יוזעק, והמתינו משך זמן רב. סמוך לאחר חצות הגיע הרופא, והבדיקה החלה. לבסוף סרב הנאשם להתאשפז ואחרי כמה שעות הם עזבו את המקום וחזרו הביתה. מוסטפא הדגיש כי במהלך כל אותו ערב, בשעות שקדמו לנסיעה לבית החולים, שהה הנאשם במחיצתו, ובמחיצת בני המשפחה. (ת/45). על אף

האמור אישר כי אנשים נכנסו ויצאו אצלם, וכי לא היה עם אחיו כל הזמן ממש. משנשאל "אתה זוכר בכל רגע נתון איפה היה פאדי משעה נגיד ארבע אחה"צ? השיב "לא". (עמ' 128, ש' 19-27).

ד. בעדותו הוסיף כי בנסיעה לבית החולים היה אתם גם זייד, ולא נתן הסבר לכך שבתצהירו לא ציין את זייד כלל, או לכך שלא ציין כי רכבו של באסל נתקע. (עמ' 126, ש' 30-33, עמ' 127, ש' 27).

הוא לא זכר כמה זמן ארכה הנסיעה, ואמר "לא פחות מ... מארבעים וחמישים דקות זה הכי פחות לבית חולים מזרע מכפר מנדא", על אף שבתצהירו מסר כי ארכה 30-40 דקות. הוא לא זכר כמה זמן שהו בבית החולים, ציין כי המתונו זמן רב, לפני הגעת הרופא התורן דיבר אם רופאה מסוימת, אמר לה דברים אשר נרשמו, אך בבדיקתו של הנאשם על ידי הרופא לא נכח. משנשאל כמה זמן לקח מהרגע שנכנסו ועד הרגע שיצאו השיב "לא פחות משעתיים ומשהו, שלוש שעות. משהו כזה. עד שהגענו לבית חולים חיכינו הרבה זמן בהמתנה.. הכי פחות זה שעתיים שחיכינו עד שהוא נכנס". (עמ' 130, ש' 25-28, עמ' 131, ש' 8).

19. באסל בושנאק

א. באסל, אחי הנאשם, העיד אף הוא כאחיו מוסטפא, כי משך כל היום ניסו לשכנע את הנאשם להתאשפז. בערב הפסיק להתנגד ואז לקחו אותו באסל ומוסטפא לבית החולים. בסופו של יום סירב הנאשם להתאשפז, וחזר הביתה. כיום הוא נוטל כדורים ומצבו השתפר. גם באסל לא זכר אף הוא את שעת היציאה מהבית לבית החולים, אבל מיקם אותה בסביבות שעת השוד. "בדיוק אני לא זוכר באיזו שעה. עשר, רבע לעשר, משהו כזה. לא זוכר". (עמ' 131, ש' 15-18, עמ' 132, ש' 12).

ב. במהלך החקירה הנגדית התברר כי גם באסל חתם על תצהיר ביום 2/2/15 בפני הסנגורית, אשר תוכנו דומה עד מאוד לזה של מוסטפא, למעט בענין אחד. באסל ציין בתצהירו כי בערב החג היו אשתו וילדיו של הנאשם אצל הוריה, כדי להרחיקם מהנאשם בשל מצבו הקשה. (ת/46).

ג. גם באסל סיפר כי קרוב בשם זייד הצטרף אליהם לנסיעה לבית החולים, אם כי לא הסביר מדוע לא ציין זאת בתצהירו. לדבריו, ארכה הנסיעה "בין 30-40 דקות. משהו כזה", ולגבי שעת ההגעה, משנשאל "אז הגעתם בעשר ועשרים לבית חולים", השיב "משהו כזה". משנשאל כמה זמן היו בבית החולים, השיב "שעתיים, שעה וחצי, שעה וארבעים...". משנשאל, "נגיד שעתיים, זאת אומרת שאתם סיימתם את הטיפול בבי"ח בסביבות השעה שתיים עשרה ומשהו". השיב "כן", ואישר את דבריו פעם נוספת. (עמ' 133, ש' 27-8).

באסל מסר אף הוא כי לפני האירוע פנו לתחנת משגב בבקשה לעזרה והם גרשו אותם, באומרם כי לא יתערבו, וגם הוא סיפר כי רכבו נכבה כאשר הגיעו לבית החולים, ולכן לא נרשם בכניסה, והם נכנסו רגלית. כן ציין כי כאשר הגיעו לשם המתין בחוץ, כאשר מוסטפא והנאשם נכנסו.

20. ההגנה זימנה גם את ד"ר איגור קויפמן (להלן: ד"ר קויפמן), אשר עבד כמתמחה בפסיכיאטריה במועד האירוע ובלייל 6/10/14, והגישה באמצעותו את מסמכי האשפוז של הנאשם בבית חולים מזרע (הנקרא כיום "מזור"; נ/2 ו- נ/2א; עמ' 143 לפרוט').

א. ד"ר קויפמן ערך את סיכום הביקור, בו מצוינות תלונותיו של הנאשם וממצאי הבדיקה, במהלכם דיווח הנאשם בין השאר לד"ר קויפמן כי הוא מוכן ליטול תרופה בשם פרפן. הרופא ציין כי הנאשם ישב וחיכה למכתב, אך עזב לפני שקיבלו, בטענה כי אחיו מוסטפא נוסע הביתה. בבדיקה צוין בין היתר: **"בהכרה צלולה. מתמצא בכל המובנים... משתף פעולה... מדבר לעניין..."**. בסיכום הבדיקה נכתב: **"ברקע שימוש בחשיש השתנה בהתנהגותו, אך בבדיקה לא מגלה סימני פסיכוזה חריפה וסימני דיכאון מג'ורי ולא מגלה סיכון פיזי מיד. מסרב לאשפוז. עקב העדר אינדיקציה לאשפוז כפוי, המטופל משתחרר להמשיך מעקב פסיכיאטרי במרפאה לבריאות הנפש"**. (נ/2).

ב. במסמך סיכום מיון שנערך על ידי יהודית אדרי, מנהלת רשומות רפואיות, מצוין תאריך כניסה של הנאשם למיון 6/10/14 בשעה 00:14, ושעת יציאה 03:16. (נ/2א). ד"ר קויפמן הסביר כי במקרה דנן, לא רצה הנאשם לחכות למכתב, והלך לפני השעה הנקובה בנ/2א, אך לא יכול היה לומר את השעה המדויקת של עזיבתו. (עמ' 145, ש' 8-1).

ג. משנתבקש ד"ר קויפמן להסביר מה משמעותה של שעת כניסה 00:14, מסר **"זאת אומרת שקרוב לשעה הזאת הזמינו למיון. אני לא תורן מיון ... ד"ר שיר מלמד. היא רופאה בכירה ... היא הזמינה אותי לעזור לה בגלל שבמיון היו כמה מטופלים. אני הגעתי קרוב לשעה הזאת וקודם כל לפי הנוהל שלנו, אנחנו צריכים להכניס פרטים של המטופל למחשב במערכת ITD. אחרי זה אנחנו מתחילים את הבדיקה"**. (עמ' 143, ש' 16 - עמ' 144, ש' 2). משנשאל למשך הזמן מרגע שמזמינים אותו ועד שהוא מגיע, השיב **"חצי דקה או דקה"**. (שם, ש' 27-28).

הוא אישר כי בשעה 00:14 כבר ישב מול הנאשם והתחיל את הבדיקה. **"כן. ברגע הזה אני לוקח את תעודת הזהות, שואל שאלות, איפה אתה גר, מסתכל איך כתוב בתז. ומכניס את הדברים האלה במחשב..."** אחרי זה **"אני מתחיל את הבדיקה"**. (עמ' 144, ש' 3-8). עם זאת, העיד כי השיחה עם המלווה של המטופל לא נכללת בפרק הזמן המצוין לעיל, וכן כי כאשר מגיע אדם למיון **"אני מקבל אותו"**, אך אינו יכול לדעת מתי הגיע אותו אדם למיון, בציינו כי בלילה אין מזכירות ואין אחים במיון. **"אני אומר שהרופא תורן מיון הוא הזמן אותי וברגע הזה כשאני נכנסתי אני מתחיל את הבדיקה"**, אך לא ידע לומר כמה זמן המתין האדם במיון. (עמ' 144, ש' 29 - עמ' 146, ש' 2).

הנה כי כן, דבריו של ד"ר קויפמן אינם מחזקים את טענת האליבי של אחי הנאשם.

21.

התייחסותו של נחלה לעדותו של מוסטפא

החוקר נחלה אשר העיד כעד הזמה, לא זכר את הדברים, אך דחה את גרסתו של מוסטפא כי מסר לו גרסת האליבי בשלבי החקירה, באומרו **"אם היה אומר לי משהו, הייתי מעלה את זה על הכתב בדו"ח או מזכר כלשהו, בהתאם למה שהוא אמר"**. (עמ' 147 לפרוט', ש' 13-14). הוא גם דחה את טענת הסנגורית כי לא נהוג לתעד את הדיבור שיש בין עו"ד לבין שוטר שמגיעים לתחנה בליווי חשוד, באומרו **"אני בד"כ מתעד...אם זה מעניין, אני מתעד"**. (עמ' 148, ש' 9-4). כן דחה את טענת הסנגורית לפיה אינו חוקר טענת אליבי אשר לא הועלתה על ידי הנאשם, אך לא זכר מדוע לא חקר את טענת האליבי שהעלה סנגורו של הנאשם, אף שהנאשם עצמו לא העלה אותה. (עמ' 150, ש' 12 - עמ' 151, ש' 3).

ניתוח הראיות

גרסתו של המתלונן 22.

המתלונן הותיר רושם מהימן על בית המשפט, ודבריו ברובם אף אינם שנויים במחלוקת, משאישרה אותה ההגנה. מקובלת עלי גרסת המתלונן, המתיישבת אף עם דבריו של בילאל במשטרה, כי בילאל ויאמן חזרו לתחנה אחרי שהסיעו את הנאשם לרכבו, בילאל דיבר עם המתדלק, ביקש את מספרו של מנהל התחנה, ואף סיפר לו כי נשברה לו האצבע, כפי שסיפר בילאל גם במשטרה.

ניתוח גרסתם של בילאל ויאמן בבית השופט 23.

יאמר כי לאחר בחינת הראיות בתיק זה, אני מעדיפה את הודעותיהם של בילאל ויאמן במשטרה, לפי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן: פקודת הראיות), ורואה לבסס עליהן את קביעת הממצאים בתיק זה.

גרסאותיהם של בילאל ויאמן בבית המשפט היו בלתי קוהרנטיות בעליל, כאשר מלכתחילה מסרו שניהם כי אמרו אמת במשטרה לגבי האופן בו קרו הדברים, אך בהמשך, משנדרשו לפרטם בפני הנאשם, החלו להתפתל, ייחסו את מסירת שמו של הנאשם לשוטרים ולאנשים אחרים, תיארו את החוקרים כמי שאילצו אותם לומר כי הנאשם הוא רעול הפנים, ומסרו גרסאות סיבוביות, מגמתיות, רוויות סתירות פנימיות וחיצוניות, כאשר ניכר כי כל רצונם לצאת מבית המשפט מבלי לסבך את הנאשם.

בילאל 24.

א. בילאל העיד כי מסר הודעה מדויקת במשטרה, אבל המשטרה אילצה אותו למסור את שמו של הנאשם, באומרו כי החוקר אמר לו **"אתה שלחת את פאדי"**, אחר כך סיפר כי לא ראה בדיוק את פניו של הבחור לאחר שהרעלה הוסרה מעל פניו, ובסוף - כי לאחר כרבע שעה התיישב הנאשם ברכבו. לאחר מכן סיפר כי יאמן הסיר את הרעלה, ואמר לו כי יתכן שזה הנאשם, והוא (בילאל) לא יכול היה לראות, מפני שנקרעו לו הבגדים והוא קיבל מכה בעיניים. ושוב חזר לכך שנחלה הכריח אותו לומר את שמו של הנאשם, גרסה ממנה חזר לאחר מכן, באומרו כי אינו זוכר בדיוק. כך "זיגזג" גם לגבי אופיו של הנאשם. בניגוד לדבריו במשטרה כי הנאשם משתמש בסמים וחולה נפש, תיאר אותו בעדותו כאדם דתי, ישר ומכובד - על אף שהנאשם עצמו אישר כי הוא משתמש בסמים, ומוכר כנכה בשל מחלת עצבים - ביחסו את הדברים שאמר במשטרה למידע שנמסר לו מהשוטרים ומאחרים. בילאל אישר כי השוטרים חשדו בו שהוא מעורב בביצוע העבירה, וסיפר כי לאחר האירוע הלך לביתו של מנהל התחנה, מפני שבגדיו נקרעו, הוא נפצע בפניו, ונשברה לו אצבע.

כך או כך, עמד בילאל - אשר לא היה מודע כנראה לטענת האליבי של הנאשם - על גרסתו כי הנאשם היה בקסטל אחרי האירוע, התיישב ברכבו, והוא **"בא אתי"**, וכן אישר כי דבריו בבית המשפט נבעו מכך ש"לא נעים לו", והדבר יגרום ל"ריב בכפר".

ב. השוטרים דחו מכל וכל את גרסתו של בילאל, כאמור לעיל, ועמדו על כך כי הדברים נרשמו מפיו, ללא כל אילוץ או הפחדה, וכי לא היה בכך צורך. ככלל, מקובלת עלי גרסת השוטרים, אם כי הוכח כי בילאל לא רצה למסור גרסה, ועצם מסירתה היתה בניגוד לרצונו, כעולה גם מסירובו הנחרץ לערוך עימות כלשהו עם הנאשם,

וסגנון הדברים. לא זו אף זו, על אף הגרסה שמסר מיד בהודעתו הראשונה, ניכר היה כי ניסה לחזור בו מרמת הוודאות ששידר בתחילה, וזו הסיבה לכך שנעשה לו מסדר זיהוי.

לא ניתן להתעלם מכמות הפעמים בהן הוזמן בילאל למסור גרסתו, כאשר במקביל גם נדרש לשחזר את האירוע ולהשתתף במסדר זיהוי תמונות. לו אילצוהו השוטרים למסור את שמו של הנאשם, מה היה לו לבילאל לחזור על גרסתו פעם אחר פעם, ובסופו של יום לזהות את הנאשם כרעול הפנים במסדר הזיהוי? נראה כי השוטרים עצמם לא היו בטוחים במידת ההיכרות של בילאל עם הנאשם, לאחר שלדבריו יאמן הוא שזיהה אותו ודיבר אתו, ורצו לוודא שלא תיפול תקלה. משכך, איני רואה לקבל את דבריו של בילאל כי השוטרים הכתיבו לו את גרסתו.

יאמן

25. א. יאמן, אשר הצליח לדחות את הגעתו למשטרה משך שבוע, אך נאלץ להתייצב ולמסור גרסתו, העיד אף הוא כי מסר אמת בהודעותיו, אך החל לסייג את דבריו, משנדרש להם בפרוטרוט. לדבריו, הוא רק ניסה להסיר את הרעלה, אך לא הצליח והבחור ברח, אחרים אמרו לו כי מדובר בנאשם, וחלקם כי מדובר בסודני, ובסופו של יום יחס לנחלה את מסירת שמו של הנאשם. כאשר נאמר לו כי ואיל חקר אותו, אמר כי נחלה מסר לו את השם עוד בתחנת הדלק. בהמשך אף העיד כי עורך מסדר הזיהוי אמר לו על מי להצביע, על אף שאין חולק כי סנגורו של הנאשם נכח במסדר הזיהוי, ולא נשמעה טענה כזו.

כך או כך, יש להניח כי גם יאמן לא היה מודע לטענת האליבי של הנאשם, מפני שלא חזר בו מדבריו, לפיהם ראה את הנאשם באזור הקסטל, והוא נכנס שם לרכבם.

ב. השוטרים דחו את גרסתו של יאמן, והעידו כי כתבו את אשר אמר להם מלה במלה. על אף שהתרשמתי כי בחקירתו הראשונה של יאמן היו השוטרים פעילים ואף התערבו בה, בעיקר לגבי היכרותו של יאמן עם הנאשם, עדיין היה זה יאמן שמסר בחקירתו פרטים נוספים, אותם לא ידע בילאל, וממילא גם החוקרים לא ידעו. חיזוק לכך שהחוקרים לא הצביעו בפני יאמן על התמונה של הנאשם, קיימת מכך שסנגורו של הנאשם נכח במסדר זיהוי התמונות, ולא שאל את יאמן ולו שאלה אחת.

26. בסופו של יום, ניכר היה כי בילאל ויאמן ניסו לחלץ את הנאשם מכל אמרה מפלילה, אך כל אימת שלא היה בדבריהם כדי לסבכו, על פי ידיעתם בזמן עדותם, כגון שהייתו בקסטל זמן קצר לאחר השוד, חזרו על גרסה זו.

ההגנה בחרה להתעלם ממשמעות דבריהם של בילאל ויאמן לגבי המצאותו של הנאשם בקסטל סמוך לאחר נסיון השוד, הן לענין האירוע המוקדם, והן לענין טענת האליבי. לא נעלמה מעיני טענת הסנגורית המלומדת בסיכומיה, לפיה לא מצאה טעם לחקור בדבר, משום **"שההגנה חלקה מראש על עיקר גרסאותיהם של בילאל ויאמן, ובפרט, לגבי פרטים שלא ניתן היה להצליב עם ראיות עובדתיות אחרות"**, אלא שהיא הנותנת, כי משמצאה להצליב "ראיות אחרות" עם גרסתם, ובחרה להימנע מחקירה דווקא בנושא חשוב זה, ללא הסבר סביר לכך, דיינו. זאת, מעבר לכך שדבריהם אלה של בילאל ויאמן היו מהימנים עלי במלואם.

"במסגרת חקירה שכנגד, מחויב הצד היריב לחקור את העד בכל נקודה של מחלוקת ואי הסכמה, על-מנת לתת לעד הזדמנות "להגן" על גרסתו, ולאפשר לבית המשפט להתרשם מהאופן בו יעשה הדבר. על כן, כאשר לא מוצגות שאלות בקשר לסוגיה מסוימת במסגרת חקירה נגדית, בהיעדר הסבר סביר

אחר, ההנחה היא כי אין חולקים על דברי העד באותה סוגיה (וראו: יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים חלק שני כרך ב 1574 (מהדורה מעודכנת, 2009), והאסמכתאות הנזכרות שם). (ע"פ 4609/14 **צורדקר בסט נ' מ"י** (1/3/15), מפי כב' הש' זילברטל).

בהעדר חקירה נגדית ולו עקיפה בסוגיה זו, על אף שההגנה חקרה ארוכות בשאלות שוליות מזו, לא נסתרו דבריהם של בילאל ויאמן כי הנאשם היה בקסטל זמן קצר ביותר אחרי השוד, כאשר יש לזכור כי טענת אליבי שהופרכה מהווה חיזוק לראיות התביעה.

27. א. לאחר ששמעתי את השוטרים שוכנעתי כי דבריהם של בילאל ויאמן - לפיהם אמרו בהודעותיהם כי הנאשם הוא רעול הפנים, אשר את רעלתו הסירו עקב לחץ שהפעילו עליהם החוקרים, או מכיון שהאחרונים אמרו להם למסור את שמו - אינם נכונים, אף ששוכנעתי כי השניים בהחלט הרגישו לחוצים מעצם העובדה שהוזמנו למשטרה פעמים רבות, גרסתם נבדקה שוב ושוב, הם נאלצו לתאר את הדברים פעמים רבות, להשיב על שאלות, לשחזר את האירוע, ותכניותיהם להמנע ממעורבות בפרשה לא צלחו. מששידור חוסר בטחון מסוים, אמיתי או יזום, נדרשו להשתתף במסדר זיהוי תמונות, כדי להמנע מטעויות. הוכח כי גם בילאל וגם יאמן זיהו בסופו של יום את הנאשם כרעול הפנים, ועמדו על כך, כאשר כל אחד מהם הסביר מדוע לא הצביע עליו ישירות, אלא לאחר התלבטות. בילאל, עקב קוצר ראייה, ויאמן, מכיון שנראה לו ששתיים מן התמונות נראו לו של אותו אדם. לא למותר לציין כי לנאשם שער ארוך כהה, שפם וזקן עבות כהים, והדברים אינם מופרכים.

ב. בנסיבות אלה, נוכח המגמתיות הברורה בעדויותיהם של בילאל ויאמן בבית המשפט, השלכת האחריות על השוטרים ועל עובדי אורח לגבי שמו של רעול הפנים, אשר את רעלתו הסירו מפניו בעצמם, כאשר הנאשם מוכר לשניהם, אני רואה לפלג את עדויותיהם בבית המשפט, באופן שהן מתקבלות בחלקן לגבי תחילת האירוע, מה ראו בתחנה, כיצד רדפו אחר רעול הפנים, עצם הסרת הרעלה מפניו, וכן לגבי המפגש עם הנאשם בקסטל לאחר שברח מידיהם לשם, והסעתו ברכבו של בילאל, אך לא לגבי הדברים שהומצאו במשפט כדי להמנע מהפללת הנאשם בנסיכון לשוד.

לגבי פלגין דיבורא נאמר:

"...מן המפורסמות, כי יש ודבריהם של נאשמים או של עדים בחקירותיהם ובעדותם, אינם עשויים מקשה אחת. במקרים אלה שומה על בית המשפט לבחון את הדברים בזירות מרבית, ורשאי הוא לפלג את האמירות - "פלגין דיבורא" בניסוח שהשתרש בפסיקה הישראלית - ולקבל כעדות אמת את אשר נראה נאמן בעיניו, תוך שהוא דוחה כעדות שקר את אשר נראה בלתי מהימן. (פרשת בן סימון; ע"פ 526/90 בלזר ואח' נ' מ"י, פ"ד מה (4) 133, 185 (הנשיא שמגר); ע"פ 10596/03 גרגורי בשיורב נ' מ"י (לא פורסם) (השופט לוי)). (ע"פ 7637/05 **יוסף נ' מ"י**, (5/7/07), מפי כב' הש' רובינשטיין; כן ראו ע"פ 8902/11 **חזיזה נ' מ"י** (15/11/12), ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מ"י** (1/9/09) וע"פ 5232/10 **אבו ג'ומעה נ' מ"י** (8/4/13), שלושתם מפי כב' הש' דנציגר; ע"פ 5633/12 **ניימן נ' מ"י** (10/7/13), מפי כב' הש' שהם; קדמי, **על ראיות**, חלק שלישי, עמ' 1611 ואילך).

אקדים ואומר כי למרות שקיים שוני מסוים בין התוכן של כל אחת מהודעותיהם של בילאל ושל יאמן, מדובר בגרסה אחת כללית של שניהם, והסתירות ביניהם אינן מהותיות.

אכן, דרך המלך היא קביעת ממצאים עובדתיים על בסיס עדויות של עדים בבית המשפט, הנבחנות לאורה של חקירה נגדית, וכי העדפה של אמרות חוץ היא החריג, קיים סיכון בביסוס הרשעה על אמרות אלה, ויש לנהוג זהירות יתירה בעשיית שימוש בהוראות סעיף 10א לפקודת הראיות. "זאת ועוד, ראוי גם לזכור כי מדובר אצלנו בעדות זיהוי - הדורשת אף היא זהירות יתירה, וטעונה השתדלות כי תחזק בראיות חיצוניות נוספות (ראו: ע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל (30.05.2012))." (ע"פ 8140/11 אבו עסא נ' מ"י (3/9/15), מפי כב' הש' מלצר; קדמי, **על הראיות** (חלק ראשון) תש"ע, עמ' 423). יחד עם זאת, אין מנוס מעשיית שימוש בהסדר ראייתי זה במקרים המתאימים, אשר ענייננו הוא אחד מהם.

"כידוע, משקלה של הודאת חוץ ייקבע על-פי שני מבחנים: מבחן פנימי, העוסק בהיגיון הפנימי של ההודאה; ומבחן חיצוני, העוסק בקיומה של תוספת ראייתית חיצונית להודאה מסוג "דבר מה נוסף". בין המבחנים הללו קיימים יחסי גומלין במובן זה שכלל משקלה הפנימי של ההודאה גבוה יותר, קטן בהתאמה הצורך בראיות חיצוניות כבדות ומשמעותיות, ולהיפך". (ע"פ 774/78 לוי נ' מ"י, פ"ד לג(3) 228, 233 (1979), מפי כב' הש' ברק, כתוארו דאז).

לאחר בדיקה זהירה שוכנעתי כי מדובר בגרסאות אמת של בילאל ויאמן, שנמסרו באי רצון למשטרה, והגרעין הקשה אף נותר על כנו בבית המשפט, משעמדו השניים על דעתם כי הנאשם היה בקסטל מיד לאחר נסיון השוד, בניגוד לגרסת האליבי הכבושה שמסר הנאשם בבית המשפט, ועדויותיהם של בני משפחתו, כפי שיבחן להלן.

א. מלכתחילה איפשרו בילאל ויאמן לנאשם לברוח מידיהם לעבר הקסטל, לאחר שהתבררה להם זהותו, כפי שמסרו בהודעותיהם, לאחר שהמשטרה הגיעה אליהם, כל אחד בזמנו, וניכר כי לא התכוונו למסור את הדברים למשטרה כלל ועיקר, אלמלא הגיעו אליהם השוטרים. לא בכדי ציין נחלה בעדותו כי בילאל התקשר אליו פעמים רבות כדי שישחרר אותו מהגעה למשטרה למסור הודעה בענין, ובילאל שמר את זהותו של יאמן בסוד, לבקשתו, עד אשר קיבל את רשותו, ומסר את שמו לשוטרים.

יש לזכור כי יאמן סיפר במשטרה שהוא מתגורר בשכונה בה גר גם הנאשם, והם מכירים זה את זה היטב. יאמן דיווח על תוכן שיחתו עם הנאשם, אשר התנצל בפניו, באומרו כי נזקק לכסף, והדברים תואמים את דבריו של בילאל, כי יאמן שאל את הנאשם מדוע עשה זאת, הנאשם ענה, ובילאל הפנה ליאמן לגבי תוכן דבריו, אשר לא היה ידוע לשוטרים. כך גם סיפר יאמן לראשונה באופן ברור, כי הנאשם נכנס לרכבו של בילאל כשהוא יחף וחסר כל, ביקש מהם לקחתו לרכבו, וראה כי הוא נכנס לרכב סובארו. יאמן, כמו בילאל, סירב להתעמת עם הנאשם, כדי להמנע מאי נעימות, למרות שמסר כי אינו פוחד ממנו.

ב. ברור כי לא היה לבילאל וליאמן כל קושי לתפוס את הנאשם בשנית, אפילו אם נמלט מהם ולא שוחרר על ידם, שהרי כבר תפסוהו פעם אחת וידעו את זהותו, אבל השניים הכירוהו מהכפר, ולא רצו להיות מעורבים בהסגרתו למשטרה. כפי שסיפר יאמן בהודעתו, הנאשם אמר להם: **"טוב שזה אתם, אני פאדי, מבקש סליחה, קרה אתי מקרה חריג, הייתי חייב לעשות את מה שעשיתי"**. דהיינו, הנאשם עצמו חש הקלה משהסתבר לו כי מי הם רודפיו, וסמך על שתיקתם. לכן, מכל האנשים שסובבוהו בקסטל הלך, בעודו יחף,

דווקא אל רכבו של בילאל, נכנס למושב האחורי, בכה להם על הכאתו, וביקשם להובילם את רכבו.

ג. משכך, אין להתפלא על עוינותם של בילאל ויאמן במהלך עדותם, כאשר מלכתחילה ביקשו להמנע ממעורבות בתיק, בהכירם את הנאשם ובני משפחתו מהכפר, ואף ציינו מפורשות בהודעותיהם כי **"יהיה ריב"** ו**"בלאגן"**. מה להם לסבך את הנאשם, בן הכפר, שכנו של יאמן, המשתמש בסמים והסובל ממחלת נפש, על פי ידיעתם, למשטרה בגין נסיון שוד שלא צלח, ולעמוד מול בני משפחתו? עוד אין להתפלא על התרחקותם מחלקם בזיהוי של הנאשם כרעול הפנים, משנראה כי חשו שלא בנוח עם התנהלותם בפרשה כולה, כאמור לעיל.

ד. לא נעלם מעיני כי מדובר בסיפור חריג, במהלכו בוחר מי שניסה לשדוד את התחנה לבקש דווקא את עזרתם של מי שחשפו אותו ועלולים לסכן אותו, והם, לא זו בלבד שאינם מדווחים למשטרה על מעשיו, אלא שעוזרים לו ונותנים לו הסעה לרכבו. ניכר היה גם השוטרים תמהו על הסיפור המוזר, וניסו לבחון את שורשיו. לא בכדי חקרו הן את בילאל והן את יאמן פעמים רבות, למגינת ליבם של השניים, שניסו להתחמק בהמשך מהסיפור כולו. נראה כי תחילה חשדו השוטרים בכך שהשניים היו שותפיו של הנאשם (עמ' 46 לפרוט'), בהמשך הניחו כי בילאל הכה את הנאשם, ומכל מקום, ביקשו לעמוד על טיב הקשר בין השניים לבין הנאשם, כדי להבין את אופן התנהגותם של בילאל ויאמן בקשר לנאשם, אחריו רדפו, בטענם כי מדובר ב**"שודד, רעול פנים"**.

מטבע הדברים, נשאלה השאלה מדוע בחר הנאשם להכנס דווקא לרכבו של בילאל לאחר שברח לקסטל, כאשר בילאל העיד כי נחבל מידי, וסביר להניח כי החזיר לו מכות. בילאל סיפר כי הנאשם בכה ואמר שהרביצו לו, ויאמן סיפר כי היה יחף וחסר כל.

הסבר מלא לתמיהות לא ניתן, בהעדר ענין לכל מעורבים לשתף את בית המשפט בכל המהלכים בסיפור. לא מן הנמנע כי הנאשם - אשר לא מצא מקום בקסטל שהמה אנשים, בהיותו יחף וחסר כל - פנה לבני כפרו ושכונתו אותם הכיר, ואשר לא מנעו בעדו לברוח לאחר שזיהוהו, מתוך הנחה (סבירה בנסיבות הענין), כי שניים אלה כבר הוכיחו במעשיהם שלא ירעו לו ולא יסגירו אותו. יתכן כי הטעם לכך נעוץ בעובדה שעת התנגד הנאשם לניסיונותיהם של השניים להסיר את הרעלה מפניו, קרע את חולצתו של בילאל, פגע בפניו ושבר את אצבעו, כפי שמסר בילאל בחקירה הנגדית, בילאל היכה אותו חזרה, והנאשם סבר כי הם יעדיפו להשתיק את הדברים, כדי למנוע סיבוכים אפשריים. יתכן כי מי שהכה את הנאשם היו עוברי אורח שזיהו אותו, בהיותו יחף וחסר כל, כמי שניסה לשדוד את התחנה.

ב"כ הצדדים נמנעו מהעמקה בסוגיה זו, כל אחד משיקוליו, שלפחות מקצתם לא נעלם מעיני.

מכל מקום, מקובלת עלי גרסתו של בילאל כי הם הסכימו לקחת את הנאשם חזרה למקום בו תפסוהו, ליד ה**"קופי שופ"**, במקום בו לדבריו נמצא הרכב, אליו נכנס הנאשם בנוכחותם, לאחר ששניהם העידו גם בבית המשפט, על אף שהיו עדים עוינים, כי ראו אותו בקסטל סמוך לאחר נסיון השוד.

29. בילאל

א. בחנתי את הסתירות הפנימיות בהודעותיו של בילאל לגבי הסרת הכיסוי מפניו של רעול הפנים. בהודעתו

הראשונה והשניה מסר כי הוא עצמו רדף אחר רעול הפנים, תפסו, הסיר את הרעלה מעל פניו, זיהה אותו כנאשם, והנאשם כיסה בחזרה את פניו, באומרו כי חברו הפסיק לרוץ כעבור מספר מטרים. בהודעתו השלישית סיפר כי הוא ויאמן עשו את הדברים יחדיו, ובהודעתו הרביעית סיפר כי שניהם רדפו ותפסו, אך יאמן הסיר את הרעלה, זיהה את רעול הפנים, ואף דיבר אתו.

עם זאת, מדובר בסתירה שניתן לה הסבר סביר על ידי בילאל בהודעתו השלישית, בכך שלא רצה לערב את חברו יאמן - בן שכונתו של הנאשם - בניגוד לרצונו, וממילא המעיט בחלקו בפרשה. לא נעלם מעיני כי בהודעתו השלישית, כאשר כבר סיפר עליו, אמר כי שניהם עשו הכל ביחד, אך נראה כי בסופו של דבר, בהודעה הרביעית סיפר את הדברים בצורה מדויקת, לרבות השיחה בין יאמן לנאשם.

ב. כך גם לא נעלם מעיני כי בהמשך הודעותיו החל בילאל להרחיק עצמו מזיהויו של הנאשם, ככל שחלקו של יאמן גדל, מסיבותיו, באומרו כי הם תפסו את הנאשם, יאמן זיהה בתחילה כי מדובר בנאשם, "**אני לא זיהיתי אותו בדיוק**" (ת/28ה). ואולם, לא ניתן להתעלם מכך שבילאל החל תשובותיו בהודעה זו בכך שאמר "**תפסנו את פאדי ליד הקסטל**", דהיינו, יאמן, זיהה אותו ראשון, ואחר כך ידעו שניהם ידעו במי מדובר, קרי, הוא הסביר את סדר הדברים.

מכל מקום, אפילו הסתמך בילאל על יאמן בזיהויו של הנאשם כרעול הפנים, הרי אפילו הייתי רואה לקבל את ההנחה כי בילאל לא זיהה את הנאשם בעת הסרת הרעלה מפניו, בסופו של יום זיהה אותו במסדר זיהוי תמונות, בנוכחות סנגורו של הנאשם, ודי בכך.

ג. איני רואה משמעות בשאלה אם בילאל חזר הביתה לאחר האירוע או הלך לדבר עם המתדלק, ואחר כך לביתו של מנהל התחנה, בטענה כי נחבל בעקבות המרדף אחר רעול הפנים. ענין זה שולי לזיהוי, ונוגע לאינטרסים אחרים, שהצדדים לא נדרשו להם לעומקם.

30. יאמן

א. הודעותיו של יאמן עקביות למדי, ואיני רואה בדבריו סתירה פנימית משמעותית. אשר לפער בין דבריו לבין דברי בילאל, ניכר היה כי מדובר בדגשים שונים ביניהם. יאמן התייחס לכך שהנאשם היה חסר כל ויחף, כי דיבר עם הנאשם, אשר התנצל בפניו, זאת בשונה מבילאל עמו נאבק, התייחס להיכרותם, ולבושה שהפגין הנאשם כלפיו, וכן כי נזקק לעזרה, והם הסיעוהו לרכבו.

איני רואה חשיבות בכך שיאמן אמר לנאשם "**אתה פאדי, נכון**", משאישר הנאשם עצמו את זהותו, לדבריו, ואף התנצל בפניו. לטענת ההגנה כי מדובר בזיהוי בעוצמה נמוכה, הרי שזיהוי זה הפך ודאי בעקבות מסדר הזיהוי. כאמור, לא קיבלתי את גרסתו של יאמן בבית המשפט כי השוטרים הם שהכתיבו לו את שמו של הנאשם, אך התרשמתי כי שכנותם גרמה לו אי נעימות ורצון להתרחק מהזיהוי.

למותר לציין כי איני רואה חשיבות בכך אם הסירו את רעלתו של הנאשם מיד או לאחר מספר ניסיונות, באשר שוכנעתי כי הסרת הרעלה היתה מלווה במאבק, ותוצאותיה ידועות.

ב. אשר לתמיהת ההגנה ביחס לגרסתו של יאמן בדבר ההקלה שחש הנאשם כאשר התברר לו כי בילאל ויאמן

הם שתפסוהו, הא ראייה כי זו היתה במקומה, כאשר התברר כי השניים לא רצו למשטרה להסגירו, אפשרו לו לברוח, בהמשך הסיעוהו לרכבו, לא הלכו למשטרה למסור גרסתם, ויאמן עצמו הסתיר זהותו עוד כשבוע.

ג. לגבי סוג הרכב אותו מסר יאמן בוודאות בהודעתו הראשונה - רכב "מסוג סובארו ישנה" והתלבט לגבי בהודעתו השניה, יאמן חזר ודיווח בהודעתו השלישית כי הרכב היה סובארו, גרסה שלא נמסרה על ידי בילאל, אשר נהג ברכבו, לא שם לב לפרט זה, ואף ציין כי אינו יודע אם לנאשם היה רכב במקום. רמת פירוט זו מלמדת לא רק על כך שמדובר באירוע שיאמן חווה בחושיו, עד לרזולוציה של סוג הרכב אליו נכנס הנאשם לאחר שבילאל ויאמן הסיעוהו מהקסטל לבקשתו, אלא גם על כך שהשניים לא תאמו גרסאות ביניהם, וכי מידע זה לא נמסר ליאמן על ידי החוקרים, אשר לא יכלו לדעת אותו.

ההגנה ביקשה לשלול גרסה זו של יאמן לגבי רכב הסובארו, בהסתמכה על עדויותיהם של עבד (אחיו של הנאשם), הנאשם ושל החוקרת קארו כי לעבד היו רכבי סובארו שנגרטו, ועל המסמכים שהוגשו לענין זה. ואולם, אין בראיות שהוגשו כדי להשיג מטרה זו. ראשית, מדברי אחיו של הנאשם עולה כי למשפחה יש שש דירות, דהיינו יש בני משפחה נוספים שלא העידו וזהותם אינה ידועה. כך גם אין מידע על סוגי הרכב המוחזקים על ידיהם. שנית, הניסיון מלמד כי אנשים מחזיקים כלי רכב גם אם אינם רשומים במשרד הרישוי על שמם. שלישית, עבד השתדל כל כך להתרחק מרכב הסובארו, עד כי העיד שאינו מחזיק אותו מזה עשר שנים, על אף שרק בשנת '10 הורד מהכביש. רביעית, מהמסמכים שעבד הגיש עולה כי היה לו רכב מסוג "סובארו ישנה", אשר הורד מהכביש, אבל, בהעדר ראיה חיצונית כי אכן נמכר לצד ג', אין ודאות כי רכב זה אכן פורק ולא נעשה בו שימוש אסור בהמשך. יש לזכור כי יאמן הקפיד לומר כי מדובר על "סובארו ישנה", דהיינו שם ליבו לסוג הרכב, עד כדי כך שראה כי אין מדובר ברכב סובארו רגיל, אלא ישן, ענין התואם את העדרה של כל ראיה על קורותיו של רכב זה.

כך או כך, לא היתה ליאמן כל סיבה לחזור ולעמוד על דעתו בהודעתו השלישית כי הנאשם פתח דלת של רכב סובארו דווקא ונכנס פנימה, אלמלא ראה את הדברים בעיניו, משיכול היה לחזור בו ולומר כי אינו זוכר באיזה רכב מדובר, או כי הנאשם כלל לא נכנס לרכב אלא נעלם בין הרכבים, לו רצה לעשות כן. ניכר היה כאמור, כי גם יאמן לא היה מעונין בהפללת הנאשם, בן שכונתו. לכן, אין בדבריו של עבד כדי לסתור את גרסתו של יאמן.

ד. ועוד, יאמן השתתף כאמור במסדר זיהוי תמונות, וזיהה את הנאשם כרעול הפנים אשר את רעלתו הסירה. אפילו הכניסו החוקרים מלים לפיו, הרי שזיהוי סופי זה מלמד כי האדם אחריו רדפו היה הנאשם.

31. משסיפרו בילאל ויאמן במהלך הודעותיהם שוב ושוב, כי הנאשם אשר ברח לאחר שנחשף והתנצל על מעשיו, נכנס לרכבו של בילאל לאחר מכן וביקש עזרה, איני רואה לפצל את עדותם ביחס לזהותו של האדם שאת פניו חשפו וביקש "טרמפ" לרכבו לאחר מכן. נסיון החיים מלמד כי מרבית הגרסאות אינן חפות מקשיים כאלה ואחרים, מסיבות שפורטו בפסיקה.

"כל שופט בערכאה דיונית, מכיר את התופעה של עדים טועים, ואפילו עדים המשקרים במידה זו או אחרת, מבלי שיש בכך כדי לאיין את גרסתם בליבה העיקרית של הדברים. מה מביא עד לשקר או לומר דברים לא נכונים? הנושא ראוי למחקר בפני עצמו והסיבות לכך רבות ומגוונות ולא אתיימר למצותן: יש

שהעד אינו זוכר וטועה בתשובתו; יש שהעד מבקש לרצות את השואל או להוכיח כי הוא יודע את כל התשובות, ולכן הוא מספר גם על דברים שלא ראה במו עיניו; לעיתים מתערבבים הדברים שראה העד עם דברים ששמע מאחרים במועד מאוחר יותר; לעיתים העד משקר כדי להרחיק ממנו חשד שהוא משקר בדברים אחרים, או כדי להרחיק ממנו חשד שתיאם את עדותו עם אחרים או שמקור ידיעתו הוא מאחרים; לעיתים העד משיב באופן לקוני, מבלי לטרוח להבהיר דבריו אם כדי להסתיר דברים שאינם קשורים לנושא המשפט, אם מתוך חשדנות בסיסית ואם מתוך מגמה של "לחסוך במידע"; יש והעד סר פנים וזועף, בשל החקירה המכבידה עליו או שמכעיסה אותו מאחר שמפקפקים ביושרו. קיצורו של דבר - לא כל עד שמשקר או טועה בחלקים מעדותו, יש לקבוע כי אינו דובר אמת בגרסתו המרכזית, ומכאן מלאכתה של הערכאה הדיונית, לבור את התבן מן הבר, ולעיתים, כשיש צורך, אף להשתמש בכלל של "פלגין דיבורא". (ע"פ 511/11 מריסאת נ' מ"י (14/3/12), מפי כב' הש' עמית).

כך או כך, על אף קיומן של סתירות מסוימות וחוסר עקביות עליהם הצביעה ההגנה באמרות החוץ של בילאל ויאמן, הרי ככל שמדובר בזיהוי הנאשם כרעול הפנים שניסה לשדוד את המתדלק בתחנה, אמרותיהם יוצרות גרסה אחידה ועקבית עד לפרטים הקטנים ביותר, כגון דרך איזו כניסה הגיחו למתחם התחנה, מה ראו דרך חלון המשרד בעודם ברכב, נתיב הבריחה של הנאשם, מקום נפילתו ארצה, וכולל סדר האירועים בהמשך. ודווקא העובדה כי כל אחד מהם מסר פרטים יחודיים לו, מחזקת את הרושם כי אין מדובר בגרסה מוכתבת או בדויה. לעניין זה יודגש, כי גם מעיון בתמלילי השיחות ומהאזנה להקלטות עצמן, ובהן האמירות המפלילות, התרשמתי כי הם אכן זיהו את הנאשם כמי שנתפס על ידם בזירת האירוע, בצורה טבעית וספונטנית, אף שניסו לעתים להשליך את מקור הזיהוי על אחרים.

לענין זה ראו דברי כב' הש' רובינשטיין ב ע"פ 458/14 מנחם אדרי נ' מ"י (29/1/15) (להלן: ענין אדרי), כדלהלן:

"עדות זיהוי נבחנת כנודע בשני שלבים; בשלב הראשון נבחנת אמינות העד המזהה - קרי, האם מאמין הוא בכנות בתוכן אמירותיו, ובשלב השני נבדקת מהימנות הזיהוי עצמו - קרי, האם שמא חרף מהימנותו יתכן שטעה טעות כנה בזיהוי, בשל קושי כזה או אחר (ע"פ 9040/05 אוחיון נ' מדינת ישראל (2006)(להלן אוחיון); ע"פ 8902/11 חזיזה נ' מדינת ישראל (2012) (להלן חזיזה); ע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל (2011); ע"פ 5933/11 איטל נ' מדינת ישראל (2014)(להלן איטל)).

למעשה, ניתן להבין את השלב הראשון כבא לבדוק את כנות העדות (לעומת עדות שקרית), ואילו את השלב השני כבא לבדוק את נכונות העדות (לעומת עדות מוטעית). השלב השני מתחלק אף הוא לשני רבדים - אובייקטיבי וסובייקטיבי: "בחינת מהימנות הזיהוי נעשית אף היא בשני רבדים - ברובד סובייקטיבי וברובד אובייקטיבי. ברובד הסובייקטיבי, נבחנת יכולתו האישית של העד להטביע בזכרונו רשמים חזותיים ולזהות מכוחם בני אדם על פי חזותם; ברובד האובייקטיבי, בוחן בית המשפט את האפשרות לכך שהעד המזהה טעה טעות תמה ובלתי מכוונת בזיהוי. לצורך בחינת שני הרבדים הללו, יש לברר, בצד מהימנותו של העד המזהה, גם את השאלות בדבר מידת הביטחון שהביע העד בזיהוי, ואת הנסיבות שאפפו את הטבעת הדמות בזכרונו של העד" (אוחיון, פסקה 16 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה). בפסיקה ניתן למצוא רשימה לא סגורה של שיקולים המסייעים בהערכת הזיהוי לעניין זה: היכרות מוקדמת בין העד המזהה לבין הנאשם כמפחיתה סיכוי לטעות בזיהוי, משך הזמן שבו ראה העד את הנאשם במהלך

האירוע, הזמן שחלף בין האירוע לזיהוי, ותנאי הזיהוי - זווית הראיה, האם האירוע התרחש ביום או בלילה, תנאי הראות, המרחק בין שניהם, ומצב התאורה (ע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל (2012) (להלן אלאטרש), פסקה 59 לפסק הדין).

32. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות, ושוכנעתי באמיתות תוכן של אמרות החוץ של בילאל ושל יאמן במשטרה, לרבות השחזורים וזיהוי הנאשם, ומשנתקיימו התנאים לכך לפי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, לאחר שאופן גביית הוכח על ידי חוקרי המשטרה, אני רואה להעדיף את אמרות החוץ של בילאל ושל יאמן במשטרה על פני עדויותיהם בבית המשפט, ולבסס עליהן את הממצאים העובדתיים בתיק זה.

33. מסדר זיהוי תמונות

הוכח כאמור כי החוקרים מצאו לנכון לקיים מסדרי זיהוי תמונות הן לבילאל והן ליאמן על אף היכרותם הקודמת עם הנאשם. זאת כנראה בשל עמדתו של בילאל בהודעתו ת/28, שעה שאמר כי יאמן הוא שזיהה את רעול הפנים כנאשם, ונוכח עמדתו של יאמן בהודעתו, לפיה שאל את רעול הפנים **"אתה פאדי?"**

הכלל הוא כי אין צורך לערוך מסדר זיהוי (חי או תמונות) לעדים המכירים את החשוד, שהרי היכרות עלולה לפגוע בתכליתו של מסדר הזיהוי.

"בהתקיים היכרות מוקדמת בין העד לחשוד, די ב"הצבעה" של העד על תמונה בודדת של האדם שהוא טוען כי ביצע את העבירה [את הרציול תוכלו לראות בקדמי, בעמ' 1018]". (ע"פ 9040/05 **יצחק אוחיון נ' מ"י** (7/12/06), מפי כב' הש' פרוקצ'יה).

זה הטעם בשלו יש צורך לשאול כל עד אם יש היכרות קודמת בינו לבין החשוד, ואם קיימת היכרות כאמור, אין מקום לעריכתו. במקרה דנן, נשאלו בילאל ויאמן שאלה זו, והשיבו כנראה בשלילה. לפיכך נערך מסדר הזיהוי בנוכחות הסגור, כאמור. לא זו אף זו, גם בילאל וגם יאמן השתהו מעט לפני הזיהוי, משסקרו היטב את תמונותיהם של האחרים, לפני שזיהו את הנאשם, באומרם כי התמונות דומות, כי האנשים דומים ועוד.

כך או כך, התרשמתי כי מטרתם של החוקרים היתה לוודא כי לא נפלה טעות בזיהוי, וכי אדם חף מפשע לא יועמד לדין. משנקבע כי די בהצבעה על תמונה בודדת של מי שלגביו נטען כי ביצע את העבירה, ודאי שאין במסדר הזיהוי משום זיהום של החקירה, או פסול, אלא פעולה שנועדה להסיר ספק שנותר אצל החוקרים, נוכח הסתייגויות מסוימות שעלו דווקא בהודעותיהם האחרונות של בילאל ויאמן, ונוכח טענת האליבי שהעלו סנגוריו של הנאשם בהליכי המעצר, אף שהנאשם עצמו נמנע מכך. ממה נפשך, אם מדובר בזיהוי ודאי של רעול הפנים כנאשם, לא היה צורך במסדר הזיהוי, ואם לאו - הוסיף מסדר הזיהוי את הנדבך האחרון לשלילתה של טענת האליבי שהועלתה בבית המשפט.

לפיכך, משהצביעו בילאל ויאמן על הנאשם שוב מבין שמונה אנשים אחרים, אף הם בעלי שיער ארוך, שפם וזקן כהים, מצטרף הזיהוי כראיה נוספת להודעותיהם של בילאל ויאמן.

34. החיזוק לאמרות החוץ של בילאל ויאמן שהוגשו מכוח סעיף 10א(א) לפקודת הראיות

להרשעת הנאשם על סמך אמרות החוץ של בילאל ויאמן, נדרשת תוספת ראייתית, "דבר לחיזוק", מכח סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, אותה תוספת ראייתית מאמתת, ראייה ישירה או נסיבתית, אשר יש בה אך לאשר את תוכן ההודעה, ולהצביע על אמיתות תוכנה. (ראו: ע"פ 6936/94 עווד נ' מ"י, פ"ד נ(4) 842, 848, מפי כב' הש' קדמי; ע"פ 8469/99 אסקין נ' מ"י, פ"ד נה(2) 65, 76 (2001), מפי כב' הש' בייניש, כתוארה דאז; ע"פ 9613/04 בן סימון נ' מ"י (4/9/06), מפי כב' הש' רובינשטיין). נפסק כי אין מניעה לבסס הרשעה על שתי אמרות חוץ של עדים, תוך שכל אחת מהן מהווה חיזוק לרעותה. (ע"פ 3136/11 ג'אבר אלחמידי נ' מ"י (25/12/12), מפי כב' הש' רובינשטיין; ע"פ 400/81 מחג'נה נ' מ"י, פ"ד לח(4) 767, מפי כב' הש' ד' לוי; ראו גם קדמי, על הראיות, תש"ע, חלק ראשון, עמ' 423).

משכך, מהוות אימרות החוץ של בילאל ויאמן חיזוק זו לזו, ודי בכך כדי להורות על הרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום דנן.

זיהויו של הנאשם במסדרי הזיהוי שנעשו בנוכחות הסנגור, מהווה אף הוא ראיית חיזוק משמעותית, המלמדת על זיהויו של הנאשם כרעול הפנים שבצע את נסיון השוד.

35. ניתוח גרסתו של הנאשם

הנאשם הותיר רושם עלי בלתי מהימן, בלשון המעטה.

ניכר היה כי הנאשם השתדל להשתמש בלשון דו משמעית באופן קבוע, תוך שהוא מותיר לעצמו אופציות לסגת מכל תשובה ומכל עמדה, והפגין זכרון סלקטיבי שיטתי ועקבי. זכרונם הסלקטיבי של הנאשם ושמירתו על כל האופציות פתוחות התבטא באופנים רבים:

א. הנאשם אמר הן בחקירה והן בבית המשפט כי אינו זוכר דבר, הוא שוכח הכל, היה מטושטש, וכיוצא בזה. הוא לא זכר מה קרה יומיים קודם לחקירה, יומיים קודם לדיון, וכל הווייתו דיברה בלבול, אם כי ידע למסור בחקירה כי היה בבית חולים פסיכיאטרי שלושה ארבעה ימים לפני החקירה.

ב. הנאשם לא העלה טענת אליבי עד לאחר הגשת כתב האישום, על אף שהיה מיוצג מתחילת הדרך על ידי אחיו, ולאחר מכן על ידי עורכי דין אחרים, כפי שיפורט להלן, והיה מודע לטענות שעלו במהלך הארכות המעצר שלו והערר על ההחלטה להאריך את מעצרו. מלכתחילה מסר הנאשם גרסאות כלליות, שנועדו להשאיר את כל האופציות פתוחות, ונמנע מהתחייבות לגבי המקום בו שהה במועד האירוע. בהודעתו הראשונה אמר כי ככלל הוא נשאר בבית ומסביב לבית, וכי אם הוא יוצא **"אני יוצא לשכונה, אני לא הולך לשום מקום"**. מיד לאחר מכן, ללא כל היסוס הרחיב את מעגל האפשרויות, כדי לא להיתפס בשקר, מפני שלא היה מודע להיקף הראיות המצוי בידי החוקרים, אמר כי היה בבית אבל **"יכול להיות שהייתי בשכונה או בכפר"**. אחר כך אמר **"אני הייתי בבית יכול להיות שאני הייתי בשכונה או בכפר"**. הוא בחר להימנע מלהפנות את החוקרים אל הוריו, אחיו, כדי שיעזרו לו, מסיבותיו. התרשמתי כי הנאשם לא היה חסר הבנה, כפי שניסה להציג עצמו במהלך הדיון, וכי סיבותיו היו עמו גם כאשר נחקר בפעם השניה, לאחר שטענות האליבי הועלו על ידי עורכי דין שונים שיצגו אותו בפני השופטים שדנו בעניינו, אך הוא עצמו בחר להמנע מכך.

למען הסר ספק, לא נעלם מעיני כי הנאשם מסר כי הוא מוכר כנכה במל"ל ואף מקבל קצבה, ואולם בבדיקה שנערכה לו בליל האירוע על ידי ד"ר קויפמן, כמפורט לעיל, מצא הרופא כי הנאשם היה בהכרה צלולה, שיתף פעולה, התמצא בכל המובנים ודיבר לענין. גם לענין החשיש בו השתמש, אמר שזו טעות והוא צריך להפסיק לעשן. הנאשם הוא שמסר כי לאחרונה עקב השימוש בסמים נעשה ישונו וכי השיפוט והתובנה פגומים. דהיינו, הנאשם ידע היטב בזמן אמת את הקורה סביבו, ובחר להמנע מלטעון טענת אליבי, כנראה מפני שהיה מודע לכך שיש אנשים רבים שראו אותו בכפר במועד האירוע, לא יכול היה לדעת באותו שלב מי יספר על כך למשטרה, וחשש להרחיב את יריעת המחלוקת שלא לצורך.

כך או כך, אילו סברו סנגוריו של הנאשם כי הוא אינו מסוגל לשתף פעולה עמם לצורך הגנתו היו מבקשים הסתכלות, ולא כך נעשה.

ערנותו של הנאשם במהלך הודעתו הראשונה בלטה במיוחד שעה שנדרש לענין ה - DNA בתחנת הדלק. הוא גילה בקיאות מפתיעה במה קורה בכפר, כאשר התגונן מיד באומרו כי כל הכפר נכנס לתחנה, ואף פלט ראשית הודיה, כאשר התבטא באופן הניתן גם לפירוש כאילו הוא נלכד בכף, באומרו **"זהו, נגמר"**. הוא חזר על דבריו כי כל הכפר נכנס לתחנה, במובן שגם הוא נכנס לתחנה, ואמר לחוקר **"אתה תראה בתחנה"**, הניתן לפרשנות - אתה תראה גם את ה - DNA שלי בתחנה. עם זאת, משהוסבר לו שוב, אמר בהשלמה, **"מה אני אגיד לך ג'ורג', גבר תבדוק, קח את הדבר הזה ותבדוק"**. (ת/4 ות/4א). לא למותר לציין כי גם בעדותו אמר כי הוא נוהג ללכת לתחנת הדלק, ומשנשאל לאיזו מטרה מגיע אדם ללא רכב לתחת הדלק, השיב כי הגיע לשם עם חברים או עם המשפחה, זאת בשונה מהעמדה הפסיבית שהציג במשטרה בתחילה, כי הוא **"לא הולך לשום מקום"**.

ג. לפתע, בבית המשפט, על אף קשיי הזיכרון הקשים, אותם הפגין הנאשם בהודעותיו ובעדותו, כאמור לעיל,

הוא ידע לומר בודאות ביום 17/6/15, כשבעה חודשים לאחר האירוע של ניסיון השוד, כי ביום האירוע היה אצל הוריו. **"היה זה חג, והיו שם אורחים, הוא ישב עם המשפחה, והאחים לקחו אותו לבית חולים מזרע"** (עמ' 119, ש' 7). הוא זכר לפרוש את טענת האליבי בשלמותה, דהיינו כי היה עם הוריו ועם אחיו בבית בשעות הערב, ואף זכר כי היו אורחים בבית, אשר שמם לא זכר למסור, באופן שלא יהא ניתן לבדוק את דבריו. הנאשם לא נתן כל הסבר לכך שזכר את האליבי המדויק במועד העדות דווקא, ולא במועד החקירה, יומיים לאחר האירוע, או בפגישותיו עם סנגוריו, לפני יום 11/2/15.

לענין טענת האליבי גופה, לא זו בלבד שהנאשם לא ידע להשיב לשאלה מדוע לא הפנה את חוקרי המשטרה לבני משפחתו על מנת שיספרו היכן היה במועד האירוע, באף אחת מהחקירות, אלא שהעיד כי אמר זאת לחוקרים, בניגוד לאמור בהודעתו ובתמליל, ולא נתן הסבר לגרסתו הקודמת כי שתק בחקירה השניה, מפני שחש שהחוקרים יבלבלו אותו.

לא זו אף זו, תמיהה גדולה יש בכך שהנאשם ואחיו שלחו את אשתו למסור גרסתה בענין האליבי, סמוך לאחר מעצרו. לו היה הנאשם מודע מלכתחילה לכך כי אשתו וילדיו לא היו בבית בערב החג, כפי שהעיד בבית המשפט, מדוע זה הוסעה האישה למסור גרסתה במשטרה בסוגיה זו? הרי ברור כי אם לא היתה בבית במועד האירוע, לא תוכל לתמוך בטענת האליבי של הנאשם, והיא אף עשויה להפריכה. גרסת האישה לא הובאה בפני, ודבריה במשטרה נותרו עלומים. יחד עם זאת, מעיון בפרוטוקולי הדיון בהארכות המעצר של הנאשם, עולה כי הם חזרו וטענו שהאליבי לא נבדק, ובדיון השלישי נזכרה ההגנה לפתע לומר שהאישה לא היתה בבית. ממה נפשך? אם האישה יכלה לספק אליבי לנאשם, מדוע לא עשתה כן? ואם לא היתה בבית במועד האירוע ולא יכלה לעשות כן, מדוע איפשר זאת הנאשם, ומדוע הסיעה אחיו מוסטפא למשטרה לצורך זה בדיוק?

ד. עוד אין הסבר לכך שבמועד עדותו, זכר הנאשם כי נסע למזרע ביום האירוע, בשעות הערב המאוחרות, אם כי הקפיד לא למסור שום פרט מדויק הניתן לבדיקה.

ה. הנאשם אף לא נתן הסבר ממשי לכבישתה של גרסת האליבי שלו, ואמרתו כי חשש שהחוקרים יבלבלו אותו היא אמרה מניפולטיבית למדי, בהעדר סיבה אמיתית לדבר. עיון בהודעתו השניה מלמד כי הוא חזר ואמר שיש לו זכות לשתוק, ועמד על זכותו זו בעקביות, כאשר זכר גם זכר לבקש העתק מההודעה, ובענין זה לא התבלבל כלל. בענין אדרי נאמר:

"לכך, יש להוסיף את שתיקתו העקבית והכמעט מוחלטת של המערער 2 בחקירותיו במשטרה, אשר נמשכה גם לאחר שנועץ בעורך דין. לענין זה נקבע, כי אף שלחשוד בשלב החקירה נתונה זכות השתיקה, וזאת כחלק מזכותו לחיסיון מפני הפללה עצמית, שימוש בה על ידיו עשוי לחזק את ראיות התביעה נגדו: "אף שאין השתיקה מהווה ראיה עצמאית, יש בה כדי להשליך על מהימנות השותק, והיא אף מהווה ראיה המחזקת את ה'יש הראייתי' [...] כך נאשם אשר שתק בחקירתו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו. וכדברי השופט

שטרסברג-כהן בע"פ 230/84 חג'בי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל"ט (1) 785, 789 (1985): 'אולם מששתק במקום שנתבקש הסבר, איך שתיקתו זו עולה בקנה אחד עם ציפיותיו שיאמינו לו, כאשר יעלה את גרסתו לראשונה בשלב של עדויות הגנה. כאשר נאשם טוען לחפות מוחלטת, והוא מעומת על ידי חוקריו במסגרת עם חומר המעיד על מעורבותו בפשע, כיצד יצפה שיאמינו לו, אם נמנע מלפקח עיני חוקריו כשמטיחים הם בפניו את העובדות'. ואולם, חרף האמור, אם סיפק הנאשם הסבר סביר לשתיקתו בשלבי החקירה, יתכן שהשתיקה לא תשמש כחיזוק הראיות נגדו (ע"פ 2996/09 פלוני נ' מדינת ישראל (2011)). בענייננו לא סיפק המערער 2 כל סיבה בגינה בחר בזכות השתיקה, ולכן שתיקתו משמשת לחיזוק הראיות נגדו. על כך נזדמן לי לומר בעבר: "הדברים נעוצים בשכל הישר; אדם הנאבק על חפותו, יכבד וימסור את גרסתו" (ע"פ 7637/05 יוסף נ' מדינת ישראל (2007)).

ו. אשר לזכרוננו של הנאשם, הנאשם זכר היטב כי החוקרים דיברו אתו על הגמילה לפני החקירה, בדיוק איזה חוקר הציע לו גמילה ואיזה חוקר צעק עליו, ואף זכר שהם דיברו אחד עם השני "שישימו עלי את התיק גם", למרות שהחקירה התקיימה חודשים רבים לפני העדות. אכן, הסנגורית שאלה אותו לענין זה, אך הוא השיב בשלילה לשאלתה בדבר דברי החוקרים. למעשה אישר הנאשם כי היתה שיחה בנושא הגמילה לפני החקירה, כפי שציין החוקרים, אלא שהוא הכניס את נושא הגמילה לפי החוקרים, אשר לכאורה לא היתה להם כל סיבה להציע לו גמילה באותו שלב.

ז. כך זכר הנאשם גם את ענין הכפכפים, ללא כל הסבר לחשיבותם, למרות שלכאורה אין מדובר בנעלים שלו, אלא בנעלים שניסו לשייך לו, כאשר ניכר היה שהנאשם עשה ככל יכולתו להתרחק מכפכפים אלה. טענת הנאשם כי הכפכפים הפתוחים עם רצועה בין הבוהן לאצבע השניה אשר נעל רעול הפנים, ונפלו לו עת נמלט מרודפיו, ואשר אותם נתבקש למדוד, "בקושי נכנסו" לו לרגל, אינה מתיישבת עם תמונתו נועל את נעלי האצבע, המתאימות לו. (תמונות ת/44).

למרות שמקובלת עלי טענת הסנגורית, כי בית המשפט אינו עושה שימוש ב"מבחן סינדרלה", ועצם ההתאמה המוחלטת של הכפכפים אינה מחזקת את ראיות התביעה, יש בתמונות כדי להחליש את גרסת הנאשם כי הנעלים אינם מתאימות לו. מעבר לכך, ניכר כי גרסת הנאשם לפיה הכפכפים הפתוחים אותם נתבקש לשים על רגליו, "בקושי נכנסו" לו לרגל - כאשר בשלוש מהתמונות ניכר כי לא זו בלבד שהרצועות אינן הדוקות על כף רגלו אלא שבין הרצועות לרגלו יש רווח, ובאחת התמונות אפילו ניתן לראות את הבטון (עליו עמד) בין הרצועה לגב הרגל - נועדה להרחיקו מהם, ותו לא.

ח. בילאל ויאמן סיפרו כי הנאשם בכה שהרביצו לו, והחוקר אף אמר לבילאל כי "הרביץ" לנאשם. הנאשם הקפיד להתרחק גם מענין זה. כשנשאל על ידי החוקרים, יומיים לאחר האירוע, על הפצעים במצחו ומתחת לעינו השמאלית, השיב כאמור כי הפצע על המצח נגרם מ"פצע שאני שיחקתי בו ולכן הוא נראה כך", וגם הפצע מתחת לעינו הוא "פצע שהיה לי", ונמנע באופן תמוה מלתת כל הסבר למקור הפצע מתחת לעינו,

בדחותו את טענת החוקר, כי כאשר ברח מתחנת הדלק, רדפו אחריו אנשים שתפסוהו ואף הכו אותו. (ת/4, עמ' 3). לא ניתן שלא להתרשם כי הפציעה קשורה לדבריו לבילאל וליאמן, לפיהם "הרביצו לו", והדברים אף מתיישבים עם גרסתו של בילאל כי רעול הפנים קרע את בגדיו, וכי גם אצבעו נשברה. ניכר היה כי הנאשם נמנע מלספר על אופן הפציעה מחשש שתקשור אותו לעבירה המיוחסת לו.

ט. הנאשם נזהר עד מאוד מלקשור את עצמו בכל דרך לבילאל וליאמן, לגביהם העיד כי הוא מכירם מהכפר ולא היתה להם כל סיבה להפלילו, באין לו סכסוך עם איש.

י. אשר למניע למעשיו, מבין השיטין ניתן ללמוד כי הנאשם נהג להשתמש בסמים, היה שקוע בחובות, אשתו וילדיו לא היו בבית באותו לילה, והוא היה נתון במצב "לא טוב".

יא. לסיכום, עדות הנאשם נמצאה בלתי מהימנה בעליל, משנתן תשובות מתחמקות, כאשר כל שאלה שנדמתה לו מפלילה או קושרת אותו לאירוע, נתקלה בתגובה "לא זוכר". גרסתו היתה מתפתלת, מניפולטיבית, רווית סתירות פנימיות, מגמתית ומכוונת לחלצו מהרשעה. טענת האליבי הכבושה שלו היתה כללית ובלתי מחייבת, בדומה להתנהלותו בתיק זה, שהתבטא בדביונות בזכות לשתוק ובכבישת טענה כלשהי לחפותו, לרבות הטענה כי החוקרים החליט "להפיל עליו את התיק".

הלכה פסוקה היא כי משקלה של עדות כבושה מועט, בהעדר הסבר משכנע לכבישתה. לעניין זה ראו ע"פ 4297/98 **הרשטיק נ' מ"י**, פד נד(4), 673, מפי כב' הש' קדמי:

"...את גירסת האליבי הנוכחית העלה המערער לראשונה בישיבת בית המשפט מיום 3.9.1996, וזאת, אף שבמהלך חקירתו במשטרה נשאל פעמים רבות ביחס למעשיו בליל הרצח. כך, לדוגמה, בחקירתו מיום 20.5.1996, כשנשאל המערער: "יש לך איזה אליבי? משהו שאתה רוצה שהמשטרה תבדוק לגבי הלילה הזה?", השיב: "אין לי יותר מה להוסיף" (ת/51, בעמ' 23). "הסתרת" טענת האליבי מחוקריו בולטת במיוחד בעימות שנערך בינו לבין קניג (ת/50). גם כשעמד מול חברו, אשר הציג בפניו בפרוטרוט את גירסתו המפלילה בקשר להתרחשויות של ליל הרצח, הצטמצמה תגובת המערער לכך שקניג משקר; כאשר הוא עומד על סירובו למסור גירסה משלו לאירועי אותו הלילה. ...

כאמור, הלכה פסוקה היא כי ערכה ומשקלה של עדות כבושה מועטים ביותר, כל עוד העד לא נתן הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע כבש את עדותו ומדוע החליט לחושפה בשלב מאוחר..."

לפיכך, אינני רואה לסמוך על גרסתו של הנאשם כלל ודוחה את טענת האליבי הכבושה, שהועלתה לראשונה בעדותו.

יב. שקרי הנאשם בקשר לכפכפים שנפלו מרגליו של רעול הפנים, אשר ניסה לבצע שוד ונמלט, מהווים אף הם חיזוק להודעותיהם של בילאל ויאמן.

36.

ניתוח הראיות האחרות לגבי טענת האליבי

אקדים ואומר כי לא מצאתי בראיות ההגנה שהובאו בפני כרסום ממשי לראיות התביעה, בלשון המעטה.

א. עיון בפרוטוקולים שהגישה ההגנה (נ/4 א-ח), מלמד כי בדיון הראשון בהארכת המעצר, ביום 7/10/14 יוצג הנאשם על ידי הסנגור הציבורי עו"ד עודה, אשר אמר כי הנאשם אמר שהיה בביתו. הוא דרש מהשופט לב יופה פרטים בעניין חקירת בני ביתו של הנאשם, אך לא טרח להזכיר את טענת האליבי בסיכומיו (שם, עמ' 3). יש לזכור כי הנאשם עצמו לא מיקם עצמו בביתו במועד האירוע (ת/4). כך גם לא ברור מי מסר לשוטרים את שמה של אשת הנאשם כעדת אליבי, אם לא אחד מסנגוריו, כאשר בהמשך נטען כאמור כי לא היתה בבית במועד האירוע.

ב. טענת אליבי מפורשת הועלה לראשונה בדיון על הארכת מעצרו של הנאשם בפעם השניה, בבית משפט השלום בעכו, ביום 10/10/14 ע"י הסנגור הציבורי עו"ד חנא בולוס, חמישה ימים לאחר האירוע, לאחר שנחקר באזהרה לראשונה, ולפני חקירתו השניה, ביום 15/10/14, שלושה ימים לאחר הארכת מעצרו בשלישית (12/10/14). טוען המעצרים הודיע כי אשת הנאשם לא הגיעה לצורך מתן גרסה בענין האליבי, ועו"ד בולוס ציין כי אין מדובר רק באשתו אלא גם בהוריו ובאחיו. גם בשלב זה יש לזכור כי בפני החוקרים גרסה אחרת של הנאשם. בסיכומיו, טען הסנגור כי הנאשם העלה טענת אליבי מהרגע הראשון, והמשטרה היתה צריכה לבדוק לפני מעצרו, מפני שאי אפשר להאריך מעצר פעם שניה על סמך מידע מודיעיני מבלי לבדוק אליבי. (נ/4ב).

ג. דא עקא שמעדותו של האח מוסטפא בבית המשפט ביום 17/6/15, עולה כי הוא עצמו הסיע את אשת הנאשם למשטרה, כדי למסור גרסה בסוגית האליבי (עמ' 126 לפרוט', ש' 21-22). דהיינו, מוסטפא סבר בזמן אמת, כי אשת הנאשם היתה בבית בשעה בה בוצע נסיון השוד, ותוכל לחזק טענת אליבי שהועלתה בבית המשפט, אם לא במשטרה, שאם לא כן לא היה מסיע דווקא אותה למשטרה, אלא מחפש עד אחר שיכול לספר כי היה עם הנאשם בשעת השוד. קשה להניח כי מוסטפא ובאסל אכן שהו עם הנאשם כל אותו יום וערב, כאמור לעיל, ולא היו מודעים לכך שאשתו וילדיו, המתגוררים עמו אינם בבית. כאמור, גרסת האשה לא הובאה בפני בית המשפט.

מכאן, כי אף שלא מן הנמנע כי בני המשפחה היו ביחד בערב החג ואולי אף בסעודת החג, הרי שלאחריה שהה כל אחד בחברת אורחיו וחבריו, הם לא היו יחד כל הזמן, ולא היו מודעים למעשיהם של כל האחים בכל שעה נתונה.

רק ביום 12/10/14, בדיון בערר בבית המשפט המחוזי, טען עו"ד עדנאן אלאדין, סנגורו השלישי של הנאשם, כנראה לאחר שאשת הנאשם לא חזקה את טענת האליבי אותה לא מסר הנאשם, כאמור, כי האשה והילדים לא היו בבית במועד האירוע, והיא ישנה אצל הוריה. הטרוניה שהפגין הסנגור כנגד חקירת האשה היתה תמוהה ביותר, נוכח העובדה כי אחי הנאשם מוסטפא הוא שהסיעה למשטרה לצורך מתן גרסה בנדון. ב"כ העורר טען כי **"אני הבנתי מהעורר שמדובר בערב חג, והוא ישב בביתו עם בני משפחתו"**. בסופו של הדיון, דחה בית המשפט המחוזי את הערר, וקבע כי **"ככל שטענת האליבי נטענה על ידי העורר, מפי בא כוחו בדיון שבפני, היא ברורה עתה ויש להניח שהיא תבדק בהמשך החקירה"**. (נ/4ג).

ד. על אף שהודעתו השנייה של הנאשם נגבתה כאמור ביום 15/10/14, אחר שנכח בבתי המשפט כאשר טענו סנגוריו השונים במפורש כי שמעו מפיו שבמועד האירוע היה עם הוריו ואחיו, בחר הנאשם לשמור על זכות השתיקה, להמנע מחזרה על טענות סנגוריו, ולא השמיע גרסת אליבי כלל. החוקרים נתנו לנאשם הזדמנות למסור גרסת אליבי אותה לא מסר קודם לכן. דא עקא, שהנאשם סרב לכך באופן תמוה ועיקש, כאמור לעיל. החוקרים שאלוהו שוב ושוב היכן היה במועד האירוע, והוא בשלו, הפנה אותם לעורך דינו.

בהארכת המעצר הנוספת, כבר היה ברור כי טענת האליבי לא נחקרה ולא תחקר לפני הגשת כתב האישום בעניינו של הנאשם.

אין חולק כי עד לפרשת ההגנה בתיק זה, לא הגיע איש מבני המשפחה לא למשטרה למסור גרסה שתספק לנאשם אליבי למועד האירוע, ועדי האליבי העידו לראשונה בבית המשפט.

ה. לגופו של ענין, משראו אחיו של הנאשם כי המשטרה השתתה בבדיקת האליבי הנטען על ידיהם, ואחיהם נותר במעצר, לדעתם על לא עוול בכפו, מה היה קל מאשר למסור תצהירים כמו אלה שערכו מספר חודשים לאחר האירוע למשטרה, או לפנות לחוקרים ולדרוש גבייתה של הודעה על שהייתם עם הנאשם בשעת ביצוע העבירה? מקל וחומר כאשר אחי הנאשם הוא עו"ד והנאשם מיוצג על ידי סנגור פלילי. תשובת האח לפיה **"אם המשטרה לא רוצה לבדוק את זה, למה שאני אגיד להם בואו תבדקו"** (עמ' 126, ש' 10-29), יוצרת תחושה של אי ודאות בדברים. ניתן היה לצפות כי אחי הנאשם יתדפקו על דלתות התחנה כדי למסור את גרסת האליבי, שהרי בנפש אחיהם העצור היא, אלא אם יש דברים בגו.

ו. באשר לטענת ההגנה כי לא היה די בפעולות החקירה שבוצעו, ראו ע"פ 4277/14 פרחאן אלזבידי נ' מ"י (28/5/15), מפי כב' הש' סולברג:

"אכן, המשטרה אמורה לערוך חקירה מלאה ויסודית ככל שניתן. אולם המשטרה אינה אמורה, ואינה מסוגלת לערוך חקירה מושלמת בכל מקרה. זוהי המציאות: גם המשטרה חייבת לפעול במסגרת משאבים מוגבלים ולפי סדרי עדיפויות. משום כך, אם הגיעה למסקנה כי יש בידה די ראיות כדי לתת

תמונת אמת ולהוכיח לכאורה את האישום, ובעבירות חמורות נדרש שמסקנה זאת תהיה מקובלת גם על פרקליטות המדינה... היא אינה חייבת להמשיך בחקירה עד שתהיה מושלמת.אכן, המשטרה והפרקליטות צריכות להיות מודעות היטב לחובתן... ולהשתכנע בעצמן כי הגיעו לחקר האמת, עד שהן מסיימות את החקירה, והן ודאי מודעות לכך שאם הראיות שנאספו לא יספיקו להוכחת האישום מעבר לספק סביר, הנאשם יזוכה. מכל מקום, במשפט פלילי השאלה שבפני בית המשפט היא, לא אם אפשר וראוי היה לעשות עוד צעדי חקירה אלה או אחרים, אלא אם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר" (ע"פ 5471/98 עלי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 4 (10.6.1999)). (ראו גם ע"פ 4659/08 ג'בארין נ' מ"י (15/12/09), מפי כב' הש' דנציגר).

לפיכך, מקובלת עליי עמדת המאשימה, כי משניתנה לנאשם הזדמנות לטעון טענת אליבי במשטרה ולא עשה כן, ומשהיה מיוצג לכל אורך הדרך, וסנגוריו לא דאגו להפנות עדי אליבי, אשר העלו טענות שונות מאלה של הנאשם בחקירתו, למסור גרסת אליבי במשטרה, אין מקום לקבוע כי המשטרה חדלה בכך שלא בדקה טענות אליבי של בני משפחה, אשר לא מסרו גרסה ברורה ומסוימת בהליכים דנן.

37. הנסיעה לבית החולים מזרע - מזור

אשר להסעתו של הנאשם למזרע בליל האירוע, רב הנסתר על הגלוי. למען הסר ספק, לא מן הנמנע כי בני המשפחה אכן ראו כי מצבו של הנאשם הורע עקב שימוש בסמים, וניסו לשכנעו להתאשפז. יחד עם זאת שוכנעתי כי ענין זה אינו מועיל לנאשם.

א. הנאשם כדרכו מסר גרסה בלתי מחייבת, אשר אינה ניתנת לבדיקה ולסתירה.

ב. מוסטפא לא זכר את שעת היציאה לבית החולים, ומסר לראשונה בבית המשפט גרסה כבושה אודות תקלה ברכב, בגינה לא נכנס הרכב לחניון בית החולים והם נכנסו ברגל, גרסה כבושה שנמסרה גם על ידי באסל. ענין זה לא עלה בתצהיריהם של האחים, אך הוא אינו שולי, מפני שלולא טענה זו שהועלתה לראשונה בבית המשפט, ניתן היה לבחון באיזו שעה נכנס רכבו של באסל לבית החולים, כדי ללמוד ממנו על שעת היציאה מהבית. (לענין זה ראו עדותו של באסל, אשר אמר **"בדרך כלל כל מי שנכנס לבית החולים, הרכב שלו נרשם"**. (עמ' 134, ש' 23-24). דא עקא שאיש מהאחים לא נתן הסבר לכך שתקלה זו לא באה לידי ביטוי בתצהיריו.

ג. גם הגרסה שמסרו האחים לגבי השעות הארוכות בהן חיכו בבית החולים אינה נתמכת בראיות חיצוניות, ועשויה להיות תוצאה של תחושה סובייקטיבית, בהעדר ראיות אובייקטיביות תומכות. ד"ר קויפמן העיד כי הוא מגיע למיון בתוך **"חצי דקה או דקה"** מהרגע שהוא מוזעק למיון, בניגוד לדבריו של מוסטפא כי הם חיכו לו שעה, שעה ומשהו. (עמ' 124, ש' 9-7; עמ' 144, ש' 28).

ד. כך או כך, הוכח כי הנסיעה למזרע אורכת כחצי שעה עד 40 דקות, והנאשם נבדק רק בשעה 00:14. משהעיד ד"ר קויפמן כי לאחר שיחה קצרה עם המלווה הוא יושב עם המטופל, מקליד את פרטיו במחשב ובודק אותו, ומשהוכח כי פרטים אלה הוקלדו בשעה 00:14, סבורני כי אין הנסיעה למזרע מכסה את שעת ביצוע העבירה.

ה. אשר לגרסתו הכבושה של באסל, כי הם יצאו מהבית בשעה רבע לעשר עשר, איני רואה לקבלה בהעדר עדות תומכת, חודשים רבים כל כך לאחר האירוע, כאשר המסמכים החיצוניים של בית החולים יוצרים פער גדול ובלתי מוסבר, למעט הטענה כי הם המתינו שעות לרופא, הנסתרת על ידי ד"ר קויפמן.

ו. לכן, סביר להניח כי לאחר שהנאשם ביצע את העבירה, נתפס על ידי בילאל ויאמן, הסתלק, ברח, חזר אליהם והם הסיעוהו לרכבו, ענין שלא ארך זמן רב, הוא הגיע הביתה חבול ומבוהל, פנה לבני משפחתו, והם טכסו עצה והסיעוהו לבית חולים מזרע, מטעמיהם.

ז. לא למותר לציין כי שני האחים העלו בבית המשפט קיומו של אדם נוסף שנסע עמם, זייד בושנאק (עמ' 127, ש' 5), אשר שמו נשמט מתצהיריהם ואף לא נזכר על ידי הנאשם. מכל מקום, חזקה על ההגנה כי לו היה בעדותו של זייד להועיל לה, היתה מעידה גם אותו.

ח. ועוד, האחים העידו כי הנאשם היה בבית המשפחה במועד האירוע עם הוריו, אחיו ג'יהאד וזייד, אשר בחרו שלא להגיע לבית המשפט ולמסור עדות. חזקה על ההגנה כי לא היו עדויותיהם של האחרונים פועלים לחיזוק גרסת האליבי, היתה מזמינה גם עדים אלה, בעיקר עדותו של זייד, שהקרבה שלו אל הנאשם פחותה מהאחרים. (לענין זה ראו ע"פ 522/84 ג'מאל דרוויש סביחאת נ' מ"י, פ"ד מא(1), 551, מפי כב' הש' בן - דרור).

נוכח כל האמור לעיל, איני רואה לקבל את טענת האליבי הנטענת.

38. מחדלי חקירה

ההגנה טענה לקיומם של מחדלי חקירה משמעותיים בתיק זה.

א. ההגנה טענה כי החקירה נוהלה בצורה מגמתית, סלקטיבית, והמעורבות המובהקת של החוקרים יוצרת חשד להטיה על כל העדויות. לכן לא ניתן לסמוך על שום פרט מהחקירות שנערכו לבילאל וליאמן על פי חקירותיהם של נחלה.

כן התייחסה לגרסת המתלונן ביחס להסתרתו של רעול הפנים בקסטל, תוך התבססות על עדות שמועה, ממנה הסיקה כי חרושת השמועות ביחס לזהותו של השודד, היא אשר גרמה לבילאל וליאמן לזהות את הנאשם.

ראשית, שאלת מהימנותו של המתלונן אינה ענין למחדלי חקירה. מעבר לטענות ההגנה אליהן אתייחס בקצרה להלן, יש לזכור יש לזכור כי גם בילאל וגם יאמן אישרו בתחילת עדויותיהם את אמינות גרסאותיהם במשטרה, ורק לאחר מכן החלו לחזור בהם. יתר על כן, שניהם עמדו גם במשטרה וגם בבית המשפט על כך כי ראו את הנאשם בקסטל בניגוד לגרסת הנאשם, ענין הסותר את טענת ההגנה בדבר הטיה של כל העדויות.

ב. ההגנה טענה כי השוטרים רצו להפיל את הנאשם בעקבות מידע מודיעיני, אך בילאל הזכיר את שמו של הנאשם מיוזמתו, ואף הסביר את הטעם לכך שרצה להמנע מלהפיל את הנאשם - כדי להמנע מאי נעימות

בכפר.

ג. ההגנה התייחסה למזכריו של ואיל ביחס לשיחה המקדימה שהתנהלה בנושא הגמילה, תוך ציון טעויותיו. כזכור, נתן ואיל הסבר מלא לטעותו במזכר הראשון, וזה לא נסתר. לא זו אף זו, הנאשם עצמו סיפר בעדותו על שיחה בדבר גמילה עובר לתחילת החקירה, אם כי יחס את היוזמה לכך לחוקרים, ועדותו תומכת בהסברו של ואיל לגבי המועד בו התרחשה שיחה זו.

ד. ההגנה טענה כי החוקרים היו מעורבים עד מאוד בחקירתו השניה של הנאשם, ואף הציעו לו השלמה של משפטים שונים, כעולה מתמליל החקירה (ת/5). דא עקא, שאין חולק כי בחקירה זו שתק הנאשם למעשה, בשלחו את החוקרים לדבר עם עורך דינו, אמר שוב ושוב כי אין לו מה להגיד, וניסיונותיהם של החוקרים לדובבו לא צלחו.

ה. כן טענה ההגנה כי החוקרים שמו דברים בפיהם של בילאל ויאמן כעולה מתמלילי חקירתם, ולשיטתה שמו בפיהם גם את שמו של הנאשם. לטענתה, נמצאו סתירות בין ההודעות לבין הדיסקים והתמלילים שהוגשו עמם (סומנו ת/31-29א-1א), המעידות על פגמים חמורים בהליכי החקירה.

לאחר שבחנתי את טענות ההגנה, אכן התרשמתי כי החוקרים השתתפו באופן פעיל בחקירה, וניתן אף לומר, פעיל מדי, באופן שפה ושם הציעו לבילאל ובעיקר ליאמן השלמת משפטים, כעולה מהתמלילים. על אף האמור, בחינה של תמלילי החקירה מלמדת כי יאמן הוא שמסר את המידע המהותי, והחוקרים רק ניסחו אותו לצורך ההודעה, באופן שהנתונים הבסיסיים נמסרו על ידו ולא הוכנסו לפיו על ידי החוקרים. כך למשל סיפר כי לאחר שרדפו אחרי רעול הפנים שברח - מידע שנמסר גם על ידי המתלונן, ואין משמעות לכך שהחוקרים השלימו את המילה ברח לגבי רעול הפנים - סיפר יאמן "תפסנו אותו", ולשאלה מי דחף אותו לרצפה השיב "שנינו". אכן, ניכרת היכרות של החוקרים עם הסיפור הבסיסי, לאחר שבילאל סיפר להם אותו, ויש פגם בדבר שהחוקרים השלימו חלקים מהתצרף לפני שיאמן הספיק לענות, אך רוב הדברים המהותיים נאמרו על ידו. לא זו אף זו, כאשר החוקרים השלימו משפטים באופן שונה ממה שיאמן חשב להתבטא בו, הוא תיקן אותם וסיפר את הסיפור בדרכו, בקצב שלו, ובפירוט, תוך מתן הסברים להתרחשות. (ת/34א, עמ' 4-7, עמ' 30).

בנוסף לכך, ההגנה הצביעה על מספר מקרים בהם לא שקפו הודעות העדים את התמליל במלואו, אך בחינה מדוקדקת של המסמכים מלמדת כי אין מדובר בעניינים מהותיים המשפיעים על תוצאות ההליך, אם כי על החוקרים, אשר הודו בדבר, להקפיד על הדיוק, על מנת שהליך גם יראה צודק.

ו. אשר לטענת ההגנה כי בחקירתו הראשונה של יאמן, ההקלטה הופסקה וחודשה באמצע החקירה, החוקרים התייחסו לענין, ולא מצאתי כי מדובר במחדל חקירה.

ז. לטענה כי מדבריו של יאמן עולה קשר בין בילאל לנאשם בנושא הלוואות, ואפשרות למחלוקת עקב היכרות קודמת, והדברים לא נחקרו, הנאשם לא העלה טענה כזו, ואין בהימנעות החוקרים מלפתוח חזית זו בהעדר טענה ספציפית, אינה בבחינת מחדל.

ח. אשר לטענת ההגנה כי החוקר הציע לבילאל את ההסבר בדבר סוג הכפכפים שנתפסו בזירה, אכן, החוקר ניסה לברר עמו את סוג הכפכפים ששמט רעול הפנים, והם ניסו למצוא ביחד את השם המתאים לסוג זה של

נעלים עם שתי רצועות הנפגשות בין הבוהן לאצבע השניה. אך בסופו של דבר התרשמתי מהשיחה של בילאל עם החוקר כי הבירור היה ענייני, מתוך נסיון להגדיר את סוג הכפכים, ולאו דווקא השפעה על בילאל. כך או כך, איני רואה חשיבות לכך משבחר ההגנה להמנע מלהציג לבילאל את הכפכים ולשאול אותו להגדרתם.

ט. דווקא מתוך השוני שבין הודעותיהם של בילאל ויאמן, ניתן ללמוד על כך שמדובר בעדויות מקוריות ואותנטיות, כפי שנתפסו הדברים בחושיהם של בילאל ויאמן ביחד ושל כל אחד לחוד. מכל מקום, בחינת התמלילים מלמדת כי על אף שהחוקרים הציעו לעדים פה ושם תשובות - ולא היה לכך מקום - אין מדובר ב"הולכת העד" כטענת ההגנה, שיש בה כדי למוטט את חזקת התקינות המנהלית ממנה נהנית הרשות החוקרת. (ראו בר"מ 06/1966 המשביר הישן בע"מ (בפירוק) נ' עירית כרמיאל, (17/2/08), מפי כב' הש' י. אלון).

י. ההגנה טענה כי היה על החוקרים להעתיק טביעות אצבע ממשד התחנה, והם חדלו בכך שלא עשו כן. דא עקא, שהנאשם עצמו טען כי "**כל הכפר נכנס לתחנה**", והעיד כי הוא עצמו ביקר בה. בנתונים אלה לא היה פגם בכך שלא בדקו טביעות אצבע שלו בזירת העבירה.

יא. ההגנה התייחסה למסדר זיהוי התמונות כאל בלתי רלוונטי, נוכח היכרותם של בילאל ויאמן את הנאשם היכרות מוקדמת. ענין זה נדון לעיל, ואין מקורו במחדל חקירה. ממה נפשך? אם בילאל ויאמן לא זיהו את רעול הפנים למרות ההיכרות המוקדמת, אין פגם בעריכתו של מסדר הזיהוי. אם זיהו אותו, יש בהצבעה על תמונתו של הנאשם משום חיזוק לגרסתם.

יב. השאלה במשפט הפלילי אינה אם אפשר וראוי היה לעשות עוד צעדי חקירה אלה או אחרים, אלא אם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר, דהיינו האם עולים המחדלים לכדי הותרתו של ספק סביר באשמתו של הנאשם. (ע"פ 5741/98 **עלי נ' מ"י** (10/6/99), מפי כב' הש' זמיר).

"... משכך, רק מחדלים חמורים, המעוררים חשש שמא תימצא בגינם הגנתו של נאשם חסרה ומקופחת בשל הקשיים להוכיח את גרסתו, ייזקפו לחובת התביעה ויכללו לסייע לנאשם בהוכחת קיומו של ספק סביר (ע"פ 5152/04 אגרונוב נ' מדינת ישראל, 23.6.2005); ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.2.2006), בפסקה 17)). כמו כן, ייבחן משקלו של מחדל כאמור, על רקע מכלול חומר הראיות שהונח בפני בית המשפט (ע"פ 10357/06 אבו דיב נ' מדינת ישראל (6.8.2007), בפסקה 35)". (ע"פ 4906/09 **אלנברי נ' מ"י** (24/1/10), מפי כב' הש' ג'ובראן).

בנסיבות הענין, לאחר ששוכנעתי כי ניתן לסמוך על אמרות החוץ של בילאל ויאמן, אשר חוזקו בעדותו של המתלונן ובראיות נוספות, לרבות התרחקותו של הנאשם מכל גרסה המחייבת אותו, ומכל ראייה עשויה לקשור אותו לעבירה המיוחסת לו, לא מצאתי כי היה במחדלי החקירה הנטענים ואף אלה המוכחים, כדי לייצר ספק סביר באשמתו, לגרוע מהראיות שהובאו נגדו, או לגרום לעיוות דין, ואין בהם כדי לסייע לנאשם או להביא לזיכויו.

בנסיבות הענין, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את העובדות המפורטות בכתב האישום.

40.

המסגרת הנורמטיבית.

סעיף 402 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"(א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע-עשרה שנים.
(ב) היה השודד מזויין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע, או שהיה בחבורה, או שבשעת השוד או בתכוף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו, דינו - מאסר עשרים שנים."

סעיף 25 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה".

עסקינן בעבירה התנהגותית שיסודותיה כלהלן:

א. היסוד העובדתי - גניבת דבר, ובשעת המעשה או בתכוף לפניו או לאחריו ביצוע או איום לבצע מעשה אלימות באדם (ס"ק ב) או בנכס (ס"ק א), דהיינו במועד בו קיימת זיקה בין הצלחת המשימה (גניבה) לבין הנקיטה באלימות או האיום לנקוט באלימות, נקיטה בפועל בכוח פיזי או איום לעשות כן. כך גם נדרשים סמיכות זמנים וקשר סיבתי בין האלימות או האיום בה לבין ביצוע הגניבה עצמה, או בענייננו ניסיון הגניבה. האיום באלימות יכול להיות מילולי, מפורש או משתמע, ויכול להיות בהתנהגות, ובלבד שעל פי מבחן אובייקטיבי, בכוחו להטיל פחד בלב האדם הסביר, במידה כזו המאלצת אותו "להיפרד" מרכושו בניגוד לרצונו (קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק שני, (2005) עמ' 753).

אשר למעשה האלימות, הגדרתו עברה גלגולים בפסיקה. בעבר נקבע כי יש צורך שיהא שימוש בכוח פיזי, גם אם כוח זה מועט הוא - פעולה פיזית אלימה על ידי העבריין כנגד קורבן העבירה. נקבע, כי ייחודה של עבירת השוד בכך שנדרש כי האלימות תכוון להתגבר על התנגדותו הטבעית של קורבן העבירה, הנובעת מאחיזתו בחפץ. (ראו ע"פ 2013/92 מ"י נ' חוזה, פ"ד מח (2), 818, מפי כב' הש' דורנר).

לענין ההבחנה בין הגדרת היסוד העובדתי בין סעיף 402 (א) ל- 402 (ב), הענין נדון בין השאר בע"פ 936/14 אמבסגר אברהם נ' מ"י (31/8/12), מפי כב' הש' שהם (להלן: ענין אמבסגר); נקבע כי עבירת השוד לפי סעיף 402(א) מתגבשת כאשר מדובר באיום לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס או כאשר מבוצע בפועל מעשה אלימות באדם או בנכס. "שעה שבפנינו מעשה אלימות כלפי אדם, להבדיל מאיום בשימוש באלימות או באלימות כלפי נכס, יהווה הדבר, בו זמנית, יסוד מיסודותיה העובדתיים של עבירת השוד, כהגדרתה בסעיף 402(א), וכנסיבה מחמירה בהתאם לסעיף 402(ב) לחוק העונשין". (ראו גם קדמי **על הדין בפלילים**, (מהד'

תשע"ג-2013), חלק שני, בעמ' 941).

ב. היסוד הנפשי - בהיות השוד עבירה התנהגותית, משמעות ה"כוונה" הקבועה בסעיף העבירה היא נקיטה באלימות או באיומים באלימות, בשאיפה או לצורך השגתה של אחת התכליות הקבועות בהגדרתה: להשיג את הדבר הנגנב, לעכב אצלו את הדבר הנגנב, למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה (קדמי שם, עמ' 765-766, והאזכורים שם).

41. מן הכלל אל הפרט

ייאמר כבר עתה כי מעשיו של הנאשם בענייננו מקיימים את העבירה המיוחסת לו לפי כתב האישום.

א. מדברי המתלונן, שלא נסתרו ומצפיה בסרטון שהופק ממצלמות האבטחה עולה, כי הנאשם נכנס רעול פנים למשרד התחנה, שם היה המתלונן לבדו, דרש ממנו את כל הכסף שיש לו, ודחף אותו מיד לכיוון הארון. המתלונן הוטח בגבו ברהיט, אך דחף את הנאשם חזרה, הם דחפו זה את זה, עד אשר הצליח המתלונן לדחוף את הנאשם אל מחוץ לדלת המשרד. המתלונן העיד כי רצה לברוח רחוק לכיוון הרחוב, וכי היה בהלם מנסיון השוד. הנאשם רצה לברוח אף הוא, אך בילאל ויאמן רדפו אחריו והשיגוהו.

ב. משדחף הנאשם את המתדלק והטיח אותו ברהיט, כדי להניע את המתלונן למסור לו את הכספים המצויים בקופת העסק, לאפשר את גניבתם, ולמנוע ממנו להתנגד לביצוע זממו, אף שהאירוע היה מהיר ביותר, נעשה שימוש באלימות ממשית כלפי אדם, אף שאין מדובר באלימות קשה. כאשר ראה הנאשם כי המתלונן לא נכנע לו ולא הגיש לו את מבוקשו, לא זו בלבד שלא חדל ממעשיו, אלא המשיך בהם תוך תקיפת המתלונן, כאשר דחף אותו בכח אל הרהיט, ונאבק בו בנסותו להוציא ולחלץ ממנו את שלל בנחת זרועו האלימה. רק למזלו של המתלונן לאחר שהשניים התמודדו יחדיו, גבר על הנאשם והצליח לדחוף אותו החוצה.

ג. משנדחף הנאשם החוצה לפני שביצע את זממו, נותר המעשה בגדר ניסיון בלבד.

משכך, נתקיימו הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי של העבירה הקבועה בסעיף 402(ב) לחוק העונשין, ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

42. נוכח כל המקובץ, משהוכח מעבר לכל ספק סביר כי התקיימו יסודות העבירה המיוחסת לנאשם, אני מרשיעה את הנאשם בניסיון שוד בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 25 + 402(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015.